

வேலான காதிப்பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5½ அணு
பழைய பிரதி, 6 "

சந்தாவினை விவரம்.
ஒரு வருஷத்துக்கு ரூ. 4
6 மாதத்துக்கு " 2-2

DEVOTED TO TRUTH AND KNOWLEDGE

அறிவுடையாரோல்லாமுடையாரிவிலா | A HIGH THOUGHT REVIEW | கற்க கடனாக் கற்பவை கற்பபின்
ரேன்னுடையரேனுமில்.—நீடுக்குறள்.) TAMIL MONTHLY | Estd. May 1892. | நினைவதற்குத்தக.—நீடுக்குறள்.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS. ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS
Hitch your wagon to a star—Emerson.

CONTENTS.

PAGE.

அடக்கம்

பக்கம்.

1. The Prince of Wales' Plea for Sympathy. ...	1	1. இளவரசர் இந்தியர்பால் அனுதாபம் வேண்டல்.	1
2. Psychic Cure—A Tale of the Times. II. ...	31	2. II. ஆத்ம வைத்தியம்—ஒரு உண்மையான கதை. (ஸ்ரீ பாலகந்திரம்) ...	31
By Sri Balasundaram. ...	31	3. குழந்தைகளை வளர்த்தல்.	
3. On the Bringing Up of Children. ...	34	டி. வெங்கடராமஜயங்கார். ...	34
By, Pandit T. Venkatasarama Iyengar. ...	34	4. மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் போகமாக ஏழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்து ஜயர், பி. சி.) ...	35
4. The Stories of Mahabharata—for Children
Specially written for the Vivekachintamani
By S. Muthu Iyer, B.A. ...	35	5. பிரயாகை அல்லது அலகபாத்.
(P. C. வெங்கிடாமணம்யார்.) ...	40
5. Allahabad or Prayag, By T.C. Venkatasaramanaiyer, 40		6. தோமசுந்திரவர்தன் என்னும் ஆத்மவிசாரி,
(ஸ்ரீராஜநாயகி.) ...	45
6. Hamlet, the Transcendentalist, (From Shakespeare)
By Sri Rajanayaki. ...	45	7. சீதா அல்லது இவ்விவையாழ்க்கை. (அதிகாரம்.
பி. அது) எஸ். இராமம்யாரி ஜயர், பி. சி. ...	49
7. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, Chap. 9.
By S. Ramaswami Aiyer, B. A. ...	49	8. லலிதாம்பலாள் சோபனம் (ஸ்ரீ ஆர். என்.
சுப்பலக்ஷ்மி அம்மாள்.) ...	53
8. Lalithambal Sobhanam,
(From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal.) ...	53		

"Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.] PUBLISHED BY [Minimum Subscription, Rs. 5.]

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency, { 2, Sydney Lane,
ANANDASHRAMS, TRIPPLICANE, MADRAS. } PYCROFT'S ROAD.

For Satyananda of the Ananda Mission.

Thin Paper Edition for the People.] Copyright. [Subscription Price: Yearly Rs. 4.]

"Like a spider, like the earth, and like a living creature. He produces the Universe."—Upanishad.

MADRAS RAILWAY COMPANY.

TONGA SERVICE BETWEEN COONOR AND
OOTACAMUND.

For the convenience of the public the Madras Railway have arranged to issue on behalf of the Proprietors of the Nilgiri Horse Tonga and Bullock Transit Company. Tonga tickets between Coonor and Ootacamund at the following rates :—

Stations.	Special Tonga of 3 sents.	For one seat in a Tonga.
Coonor to Ootacamund...	18 8 0	5 8 0
Ootacamund to Coonor...	12 8 0	5 0 0

These tickets will be issued upon the conditions given in the Company's current Coaching Guide pages 119 and 120.

The Railway Company accepts no responsibility for delay, injury or loss to passengers or their baggage.

கூனூர் உதகமண்டலம் டாங்கா சவாரி.

பொதுஜன செளகரியத்தை உத்தேசித்து சென்னை ரயில்வே கம்பெனியார் "நீலகிரி குதிரை, மாட்டுத் தபால்வண்டி கம்பெனி"யின் சொந்தக்காரர்களுக்காக, கூனூருக்கும் உதகமண்டலத்துக்கும் டாங்கா டிக்கெட்டு விற்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். மேலே கண்டிருக்கிறபடி சார்பு செய்யப்படும்.

இது கம்பெனியாருடைய "கோஷிக்கைட்" புஸ்தகம் 119, 120-வது பக்கத்தில் கண்ட திபக்த ஜனகனை யோட்டி டிக்கெட்டு விற்கப்படும். ரயில்வே கம்பெனியார் இதனால் பிரயாணிகளுக்காவது அவர்களுடைய சாமானுக்காவது கேர்டும் எவ்வித கஷ்ட கஷ்டத்துக்கும் பாந்தியப்பட்டவர்களுக்காக ஏன்

Madras Railway Company,

Agent & Manager's Office,

Royapuram Terminus,

Madras, 6th June, 1906.

WANTED HELPERS and AGENTS

THROUGHOUT THE MADRAS PRESIDENCY,
BURMA AND CEYLON,

FOR CANVASSING SUBSCRIBERS TO, AND FORMING
READING CIRCLES OF

THE VIVEKA CHINTAMANI

The oldest and the best Tamil Monthly

Illustrating the Principles of
Education, Psychology, Soul-Culture and Ethics

Adapted for use in Homes & Schools.

Annual Subscription Rs. 4. } Payable in
Thick paper Edition Rs. 5 } advance.

Orders unaccompanied by Remittance will be executed by
V. P. P. for a year's Subscription.

Subscription registered by Volume only.

And cannot be discontinued in the middle of a Volume.

Large discount to wholesale purchasers of 100
and 50 copies at a time for sale or distribution.

Apply to the Secretary,

D. K. Agency,

Tripplicane, MADRAS

Rs. 3 cloth, gilt. V. P. Rs. 3-4.

RAJAM AIYAR'S

RAMBLES IN THE VEDANTA.

It may be mentioned that the author of this monumental work "was no administrator who sunk his soul in state-craft, no lawyer who loved and lived for money, no pedant whose glory was to preach, no fame-hunting patriot, no title-thirsting millionaire, no reformer of the world, no hairgrip with a beard, no swami who offered salvation to souls—no, he was none of these. He was a simple, sincere seeker after Truth, a humble individual... who, after passing through a brilliant course of English education, turned to poetry and philosophy and yearned to realise the truth of Existence: a restless soul that thirsted for the knowledge of the Infinite and found the highest peace and bliss in devotion and meditation, in the study of the Upanishads and the Gita, in rambles and recreations in the Vedanta... and in that sweet communion with the Atman, latterly vouchsafed to him, which made him truly realise that this life is but a preparation for a higher one." Truly, the world knows nothing of its greatest men. We sincerely trust that this work will be welcomed by men of all persuasions and creeds, by the Hindu and the Christian, the Vedantin and the Materialist, by every seeker after Truth and every serious thinker, even by the mere lover of literature, for, indeed, the style is sweet and chaste and fascinating. The price has been fixed very low so as to place the work within the reach of everybody.

Apply to Messrs Goodwin & Co.,

San Thome, Madras,

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

Seek Truth wherever you can find it. But, "Make your choice and stick to it till you reach the End.
ஸ்த்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயாவன் : அறிவேசத்தி : ஒம்நதஸ்த்.]

[God is Love : Knowledge is Power : Om.

ஸத்யமேஜேயம்—Satyameva Jayati.

புத்தகம் 15.]

1906-ம் வருஷ ஜூன் மீ.

[சஞ்சிகை 2.

THE PRINCE OF WALES' PLEA FOR SYMPATHY.

"I realised the patience, the simplicity of life, loyal devotion and religious spirit of the Indian people, and cannot help thinking, from all I have seen and heard, that the task of governing India would be made easier if we infused therein a wider element of sympathy; and I venture to predict that there would be an overabundant and genuine response to such sympathy."—H. R. H. the Prince of Wales at the Guildhall Banquet.

இளவரசர் இந்தியர்பால் அனுதாபம் வேண்டல்.

மேன்மைதக்கிய வேல்ஸ் இளவரசரும் இளவரசியரும் இந்தியாவுக்கு விஜய மாய வந்து சுற்றுப்பிரயணம் செய்து தங்கள் தேசத்துக்குத் திரும்பினதும், என்டன் மாநகர சங்கத்தார் நகர மாலிகையில் அவர்களுக்கு நல்வாவு கூறியுபசரிக்க ஒரு பெரிய கிருத்தலித்தார்கள். அதற்கு இப்பொழுது மத்தியிசுலாமியருடைய பாவங்களும் முன் மத்தியிஸ்தானம் வகித்தவர்களும் மற்றுமுள்ள பிரதானஸ்தர்கள் எல்லாரும் வந்திருந்தார்கள். அச்சமயம் மேன்மைதக்கிய வேல்ஸ் இளவரசர் அவர்கள் இந்தியாவைப்பற்றி அவர்களுக்கும் இளவரசியாருக்கும் மனதிற்பட்ட எண்ணங்களை வெடுத்துச்சொல்லிப் பேசினதில் ஒரு முக்கியமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். அது என்னவெனில் இந்தியாவைப்பார்த்துத் திரும்பி இந்தியர்களுடைய மேலான குணங்களை நேரிலிட்டுக்கொள்ளலானோமென்றும் அவர்கள் படாடோபமின்றி சத்தஜீவனம் செய்து வருகிற ஸாதகர்களென்றும், அவர்களுடைய பத்தியம் ஆத்ம சிந்தையும் பெச்சத்தக்கதென்றும், அவர்களுடைய குணக்குறியை

நாங்கள் நன்காய்ந்து ஊன்றிப்பார்த்த அளவில், அவர்களை அரசாண்மவரும் நாம் நமது அரசாட்சி முறையில் இப்பொழுதைவிட அதிக அனுதாபம்காட்டி வருவோமானால், அரசாட்சிவேலை நமக்கு இலகுவாவதன் பிற் நமது அனுதாபத்துக்குத்தக்கபடி அவர்கள் பன்மடங்கு அதிகமாய் நம்மிடத்தில் விசுவாஸம் பாராட்டுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லைவென்றும், இந்த விஷயத்தையுடனும் தன் உள்ளத்திற்பட்டபடி வற்புறுத்திக் கூறாமலிருக்கக்கூட வில்லையென்றும் சொன்னார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி பொதுவில் மேலதாக்கவையிருந்தாலும், அவர்களுடைய மேலான கொள்கைகளை யனுஷ்டித்து துரைத்தன காரியங்களை நடத்தவேண்டிய உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரும்பாலும் அனுதாபக்குறைவால் அக்கொள்கைகளுக்கு நேர்மாறாக நடந்துகொள்ள நேரிடுகிறது. தென்பது இத்தேசவாசிகளுக்குப் பித்தியசூனாவலமாம். இப்படி நேரிடுங்கால், ஜனங்கள் மிகவும் கரணியுள்ளவர்களும் சுர்புத்தியுள்ளவர்களுமாயிருப்பதோடு, தங்கள் மனதிற்பட்டதை பட்டேபயம்செய்து ஒழித்துக்காட்டும் சபாவமின்றி, பொறுமைபாக வகித்துக்கொண்டு போகிறவர்களாகவிரும்பதால், அவர்களுடைய உள்ளெண்ணத்தை யுள்ளபடி யுணர்த்தவழி, இத்தேசத்திலுள்ள ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர்கள் சில சமயங்களில் தாறுமாறாக நடந்துகொள்கிறார்கள். இதற்கு ஒருபிரபல உதாரணம் வேண்டில் வங்காளத்திலிருந்து புதிதாய்ப் பிரிக்கப்பட்ட சீழ்வங்கநாட்டில், உதவிக்கவனர் முதற்கொண்டு, போலீஸ் குப்ரிண்டெண்டெண்டு கருக, எல்லாரும் ஜனங்களுடைய நோக்கமறிந்து அவர்களுடைய சபாவத்துக்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ளாமல், ஏதோ மனக்கொட்டை கட்டிக்கொண்டு, பித்துப்பிடித்தவர்கள்போல் நடந்துகொள்வது ஒன்றேபோதும். மேன்மை தங்கிய வேல்ஸ் இளவரசர் முன்றுமாமே இத்தேசத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தாராயினும், அவருடைய அடக்கமும், அமர்வும், துட்புத்தியும், மனிதர்கள் குணத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளும் துட்பசத்தியும் விசேஷமாக விளங்கியது. அப்படியே இளவரசியாரும், எங்குசென்றாலும் ஜனங்களுடைய விரிசுபத்தைக் கவர்த்துகொள்ளும்படி நடந்துகொண்டார்கள். இது அவர்களிடத்திருந்த உண்மையான இராஜகுணமாம் அனுதாப சிந்தையினால் மிகவும் மேலாகவிளங்கியது. அனுதாபம் முதிர்ந்தால் அதுவே கருணை. கருணையின் முதிர்வே அன்பு. அன்பே தேய்வம். ஆகையால் அரசர் உன் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவர்களென்பதற்கு அருத்தம் என்னவென்றால் அன்பின் வாசனையாகிய அனுதாபசிந்தையும் அனுதாப முதிர்ச்சியாகிய கருணையும் அவர்களிடத்தில் இயல்பாகவமர்ந்திருப்பதால் அவர்கள் இந்தத் தீவிய கல்பாண குணமகிமையின் விசேஷத்தால் “தெய்வத்தன்மை” = தெய்வத்தின்குணம், வாய்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதேயன்றி; காட்டேறி, கருப்பண்ணன் முதலிய குட்டி தேவதைகளைப்போல் குடிக்கிடத்தில் இறைவாங்குவதில் கடுமையும் கொடுமையும் வாய்ந்தவர்களாயிருக்குத்தன்மையால் “தெய்வத்தன்மை” என்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட அரசர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள், இன்னமுயிருக்கிறார்கள், இனியுயிருப்பார்கள். ஆனால் இவர்கள் அந்த அந்தேவதைகளைப்போல கொடுங்கோல் மன்னாவரெய்ன்றி, செங்கோல் மன்னாகார். மாகுலமைதங்கிய எட்வர்ட் அரசர் தம்மரசியோடும் வாழி. அவர் செங்கோல் வாழி. அவர் சுர்புத்திரரும் இளவரசருமாகிய வேல்ஸ்விளமன்னர் தம் தர்மபத்தியோடும் வாழி. பாதகன்டம் வாழி. தர்மசிந்தை வாழி.

PSYCHIC CURE—A TALE OF THE TIMES.

ஆத்ம வைத்தியம்—ஒரு உண்மையான கதை.

(By Sri Balasundaram.)

II.

“முத்திக்குவித்துமுதல்வன் தன்னானமே
பத்திக்குவித்துப்பணிந்துற்றுப்பற்றலே
சித்திக்குவித்துச்சிவபார்தானாகல்
சத்திக்குவித்துத்தனதுபசார்தமே.”—திருமந்திரம்.

குப்பாசாஸ்திரியும் சோதிமதி ஐயரும் குசலப்பிரசுனம்செய்து யோகசேஷமங்களை விசாரித்தானபின் குப்பாசாஸ்திரிகள் தான் தமரென்று அவ்வளவுதான் அவரைப் பற்றிக் கொண்டுவர நேரிட்ட அவசரத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கி தாழ்ந்த குரலில் குசு குசென்று வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சோதிமதி ஐயர், சாஸ்திரிகள் சொன்னதையெல்லாம் ஏகாக்ஷ சித்தராயிருந்து கிரகித்துக்கொண்டு வந்து இடையிடையே இரண்டொரு மொழிபகர்த்தத்தையிடிகமா கப் பேசுவிலை. இப்படி வெகுநேரம் சாஸ்திரிகள் இரகஸ்யம் பேசுகிற மாதிரியில் அவருக்குச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவந்துவந்துகிறதும், ஐயர் நகைமுக்காட்டி விளையாட்டுச் சித்தராயிருந்து மறுமொழி பகர்கிறதும்பயிரிந்துவரக், கடைசியில் சாஸ்திரிகள் ஐயருடைய இந்தத் திருவிளையாட்டைமாற்ற முடியாதவராய், அவரைக் கடிந்துசொள்ளக் கூடாமையால், தனக்குள் தன்னினத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு, மனக்கிலேசம் பிடித்தவராய்,—

“ஐயரவான்! நான் எவ்வளவோ ஊக்கமாகவும் உண்மையாகவும் ஏன் வந்தகாரியத்தின் பிரமாதத் தன்மையைத் தங்கள் மனதிற்பட வற்புறுத்தப்பார்த்தும், அது பலிக்காமற் போனதைப்பற்றிச் சிந்திக்க மிகவும் வருத்தமுறுகிறேன்.”—என்று விசைக்குரலில் சொல்ல,—

ஐயர்:—அப்படியொன்றும் நீங்கள் சொன்னதை நான் கவனிக்காமலிருக்கவில்லையே! ஏனிப்படி வினாை நிஷ்டிரேப்பட்டு மனதைப் புண்படுத்திக்கொள்கிறீர்கள்! வேண்டாம்! அந்த நிஷ்டிரேத்தை விட்டுப் பேசும!

சரீஸ்திரி:—நிஷ்டிரேம் ஒன்றுமில்லை. என்முயற்சி பலிக்கவில்லையே பென்ற விசனம் மட்டும் மனதில் பூராகவிருக்கிறது. அதைப்

போக்க என்னுளில்லை, நீங்கள் தான் போக்கவேண்டும்!

ஐயர்:—இப்படித் தன்மனதைத்தான் நன்றாக வைத்துக் காப்பாற்றமாட்டாமல், ‘கொண்ட பெண்டைக் கட்டிக்கொடுப்பவன்போல்’ தன் மனதை சுதப்பறும்பொருட்டு ஜனங்களை பிறரிடம் ஒப்புவிக்கத் தயாராயிருப்பதை நினைத்து நினைத்துத்தான் நான் வேடிக்கை பொறுக்கமாட்டாமல் இதுவும் ஈசன் திருவிளையாடல்களில் ஒன்று என்று மனதிற்பட்டதையுள்ளடக்காமல் அனுபவித்து உங்களுோடு உரையாடிவந்தேன். அறுத்ததுள்ளது புறத்தில் விளக்கினதால் அது உங்களுக்கு ‘விளையாட்டுப் போல்’ தோன்றியது. வேறு விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. உண்மையாக நீங்கள் சொன்னதில் ஒருவார்த்தை யல்லது அசுஷ்ரம்கூட விடாமல் உங்கள் ஸ்வரங்கூட என் மனதில் பதியவைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சாஸ்திரி:—ஆனால் என்னைப் பைத்தியக் காரனுக்கிடமிருக்கேன்!

ஐயர்:—நான் அப்படியொன்றும் செய்யவில்லை! நீங்கள் தான் தலையில் பித்தேறச்செய்து கொள்கிறீர்கள்!

சாஸ்திரி:—எப்படி?

ஐயர்:—நீங்கள் சொன்னதையெல்லாம் திருமதிச் சொல்லிக்கொண்டு உமக்கு நீரே அந்நியமாயிருந்து பார்த்துக்கொள்ளும், தெரியும்.

சாஸ்திரி:—நீங்கள் சொல்வது எனக்கு ஏறில்லை.

ஐயர்:—பித்தேறியிருந்தால் மிகவும் ஏறுதான்!

சாஸ்திரி:—அதைவிறக்கும் வழிதான் சொல்லுங்களேன்!

ஐயர்:—அதீ தலைக்கேறின் வழிதெரிந்தால், ஏயின் வழியே அது இறங்கும்.

சாஸ்திரி:--ஏறின வழிதான் என்ன சொல்லுங்களேன்!

ஐயர்:--அதுதான் சொன்னேனே! உமக்கு நீரே அந்நியமாயிருந்து பார்த்துக்கொள்ளும் என்று!

சாஸ்திரி:--அதுதான் விளங்கவில்லை.

ஐயர்:--"அது" விளங்கிக்கொண்டேதானிருக்கிறது. உமக்குத்தான் பார்க்கக்கண்ணில்லை.

சாஸ்திரி:--பைத்தியக்காரனுனது போதாதென்று 'கபோதி'ப்பட்டமும் கிடைத்தது!

ஐயர்:--நான் ஒருபட்டமும் உமக்குக்கொடுக்கவில்லை. எல்லாம் நீராகச் சூட்டிக் கொள்வதுதான். சணப்பன் வீட்டுக்கோழிச் சும்மா இருக்குமா? இராது!.

சாஸ்திரி:--அங்கே பட்ட அவஸ்தைகள் போதாதென்று, இங்கே வலுவில் வந்து இந்த விலங்கத்தில் மாட்டிக்கொண்டேனே, எனக்கு சணப்பன் வீட்டுக்கோழியின் உவமானம் நன்றாகப் பொருந்தும்! அந்த வார்த்தைசொன்னீர்களே, அது ஏம்பச்சரி! ஆனால் அப்படி தானாக மாட்டிக்கொண்ட விலங்குக்கு விதேலையில்லை?

ஐயர்:--விலங்கிட்டவரை விடுவிப்பவருமாவர். "தானே தனக்குப் பகையும் நடடானும்" என்கிறார் திருமந்திரம் ஒதிய திருமுலதேவர்.

சாஸ்திரி:--சரி! உபவகாரத்தில் தொடங்கிய வார்த்தை நாமநியாங்கிலே நம்மையே நார்த்தத்திற் கொணர்ந்துவிட்டு விட்டது! தங்களோடு வேதாந்த விசாரம்செய்ய நான் அருகனல்லவே! நான் சுத்தமுடன்; வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக வைதீகவேஷம்போட்டுத் தரிகிறேன். அத்தியயனம் பண்ணியிருந்தும் கர்மகாண்டத்திலுள்ள கந்திரங்கள் மட்டும் நெட்டுருவேயன்றி, கர்மத்தின் ஸ்வபாவம் இன்னதென்று இன்னும் நானறியவில்லை. 'கர்மா, கர்மா'வென்று வாயினால் மட்டும் சொல்கிறேனே பொழிய அதற்குத் தலையா காலா வொன்றும் என் மனதில் அவகாசப்படவில்லை! "வைதீகனுக்குப் பூதஞ்சி வேண்டும்" என்கிற அமுமையார் வசனத்தை யனுசரித்து நான் வேஷம்போட்டு வயிறு வளர்க்கிறேன். இந்த வேஷம் எப்போதும் பஸிப்பதில்லை. அந்த அம்மான் லெனசிகர் மனைவியாகிறுந்தாலும், ஆதம் ஞானமென்

பது அம்மானைப்போலவே ஐயரவாளுக்கு மில்லாவிட்டாலும், அந்தம்மானுடைய பக்தி முட்பக்தியென்று நீங்கள் சொல்வீர்கள்! சொன்னாலும் பக்தி பக்தியே! - சிரத்தையுண்டே, அது மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது! நான் ஏதோ வைதீக வேஷத்திற்குள்ள தோஷனையில் சில பரிசாரங்களைச் சொல்ல, அந்தம்மான் அதையுண்மையாகவே நம்பி விட்டார்கள். அந்த பக்தி சிரத்தையை நல்வழியில் செலுத்தி அவர்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்படிச்செய்ய, உண்மையான ஆதம்மனிலேகம் உதிக்காத எனக்கு வழிதெரியவில்லை. ஆகையால்தான் "கிணறு வெட்டப்போய் பூதம் புறப்பட்ட கதைபாகவிற்குக் கிறதே!". பென்று பிரமித்து, இதற்கு வேண்டிய வழியை உண்மையாக உள்ளபடி தேடவேண்டுமென்று இங்கே வந்தேன்! அதுவும் முதலில் தங்கள் ஞாபகம் தோன்றினபோது, தாங்கள் சோதிடர் தெரிந்தவர்களாதலால், என் வைதீக வித்தையில் பஸிக்காத தங்கள் சோதிட வித்தையினால் பஸிக்கலாயோவென்று நினைத்துவந்தேன். அந்த எண்ணமே என் மனதிற்கு குடிகொண்டிருந்தமையால், நீங்கள் நான் இவ்வளவு பேசியும் அந்த வழிக்கு வராமையென்று என்னுக்குள் மனஸ்தரம் மிகுந்தது. ஆனாலும் நீங்கள் நான் பட்டனத்தில் பார்த்ததுபோலன்றி இப்பொழுது ஏதோ மாயமிருக்கிறதாகப்பட்டதாலும், காசு பணத்தின் ஆசையும் மோகமும் தங்களை ஆட்டிவைக்கச் சக்தியின்றிச் சிதறியிழை பார்த்தமையாலும், தங்களிடத்தில் எண்ணியரியாமல் எனக்குள் ஒருவித மதிப்பு அச்சமுமுண்டாகத் தங்களை சாமான்யமாக நினைத்துப் பேசத்துணியாமல் எனக்குள் தண்ணீர்த்தானே வெறுத்துக்கொள்ளுவானேன். தங்கள் குரலிலும் பார்வையிலும் ஏதோ நான் இன்னதென்று புகுத்தறிந்து கிரகிக்கக்கூடாத ஒரு சூழ்ந்ம சக்தி என் புத்திக்கு லக்ஷியப்பராமல் எப்படியோ இரகசியமாய் என் மனதிற்கு புகுந்து என்னை ஆட்டுவிக்கிறதெனத் தோன்றுகிறது! இது என்னவோ மாயம் புதிதாயிருக்கிறது! ஒருநாளும் நான் இப்படிப் பரவசப்பட்டதில்லை. மனதை சுகப்படுமே பொருட்டுப் பிரரிடம்ஒப்புவிக்கத்தயாராகவிற்குநவர்களைக் "கொண்ட பெண்டைக் கூட்டிக்கொடுப்பவனுக்கு" உவமேயமாகச் சொன்னீர்களே! இப்

படிநேர் நேராகவிரிந்த பேசிக்கொண்டு வாயில் வார்த்தையிருக்கையிலேயே, இந்திரஜாலம் செய்பவனுடமாக, புத்தி சித்தம் முதலிய நூலு வாசலுங்கடந்து நடுவுள்ளே புருந்து உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொள்ளும், உத்தம புருஷர்களை பாருக்கு ஒப்பிடுகிறதும் ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணன் செய்த லீலைகளெல்லாம் ஏதோ கற்பிதமென்று நினைத்திருந்தேன். வெண்ணைதிரடிக்கண்ணன் செய்த திருட்டெல்லாம் இப்படித்தானிருக்குமென்று இப்பொழுதுதான் எனக்கு அனுபவவித்யாக விளங்கலாயிற்று! அன்றைக்குப் பட்டணத்தில் இங்கிலீஷ்படித்து உண்மையுணர்ந்த உத்தமசித்தர் ஒருவர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது அவர் அவ்வளவுபெரிய வராயிருந்தும் சிறு பெண்குழந்தைகளோடு கூடி ஏசுதானுரு பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அதுகேட்டே நன்றாயிருந்தது! அப்பொழுது அவரைச்சிலமென்று நனைத்தேன். அதனுண்மை இப்பொழுதுதான் எனக்குச் சுருக்கென்று மனத்திற்கைக்கலாயிற்று! அந்தப்பாட்டு ஞாபகத்துக்கு வரமாட்டேன் என்கிறதே!—பஸ்ஸிமிட்டும் இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது!

“இந்த ‘பாட்டி’ செய்பவரமோ ய சேரதை பால!”

ஐயாவான்! இதென்ன! உண்மையாகவே பித்தம், தலைக்கேறிவிட்டாப் போலிருக்கிறதே! இதென்ன போதை! இதென்ன மயக்கம்! ஓஹோ! மாபுக்கண்ண! நீ விரிந்துபோய் எத்தனையோ காலமாய்விட்டதென்றல்லவோ இருந்தேன்! நீ இன்னுமிருக்கிறபாடுங்கேதானே! பக்தவத்சலா! ஹிருதயகமலவாலா! என்று சாஸ்திரிகள் பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தபடியே மூர்ச்சித்து ஸ்தம்பமாய் அசைவற்றுக் காஷ்டமாக இருந்துவிட்டார்.

சோதிமதி ஐயரோவெனில் அவர் விழித்தகண் விழித்தபடியிருக்க சாய்பவிமுத்திரையாய்ப்பிசுத்துத் தேர்ந்தவரானதால், பழறிமுக்கத்தோற்றம் தோற்றமாத்திரமாகக் கிற்க, அவர் நாட்டெல்லாம் அந்தர் முகமாகவே இருந்தபடியால், யோகஸம்யமத்திலிருந்த படி பூணத்தில் புருந்து பாவசமாதியிலிருந்தார். சோதிமதி ஐயர் அன்பு முதிர்ந்திருஷ்டைபத்தர் என்றிரு இரகஸியம் நமக்குத் தெரியுமாதலால், ஐயாவான் பாவசமாதியிலிருக்கவும், சாஸ்திரிகள் மனைதைக் கிருஷ்

ணன் வந்து திருடிக்கொண்டு போன சங்கதி நமக்கு அதிசயமாகத் தோன்றவில்லை ஆனால் இந்த போக ரகஸியங்களில் புருந்து பார்சும் திரம் எல்லாருக்கும் இல்லையே அதைப் பற்றி நாம் ஏன் சொல்லவேண்டுமென்றால், நாம் வினிமி அதைக் குறிக்கவில்லை. சாஸ்திரிகள் சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர், இப்படி உளறிக் கொட்டி உண்மையைச் சொல்லிவிட்டதன்றி, கடைசியில் தானும் மூர்ச்சித்துக் காஷ்டமாக நின் அவிட்டாரே! இப்படி இருவர் கூடிப் பேசிக்கொண்டிருக்க, அவர்கள் சம்பாஷணையைக் குறிப்பிடுவோமென்று நடுவில் நின்று இறகுபிடித்தெழுதிக்கொண்டுவந்த நாம் பிடித்த பேனா பிடித்தபடி கைகளில் கிற்க, ஒருவரும் இப்படியிருந்தவிடத்தெரியாது மௌனத்தில் முழிக்கிட்டுந்நால், அப்புறம் நமக்கு வேலைவென்ன!

* * *

குப்பாசாஸ்திரிகள் ‘சன சன’ வென்று கூடாமலைச் சலம் முற்றத்தில் வீழ்கின்றமாதிரி பேசிக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென்று மௌனம் சாதித்து விரைத்த கட்டைபோல் நிமிர்ந்தபடி உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஓதுமிந்நாநீன் ஓடிவந்து தகப்பனார் விழித்திருப்பதைப் பார்த்து “அப்பா! அப்பா!” வென்று மறுதலாக இரண்டு மூன்று “தடவை கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். அப்பா ‘விரைப்பு விடாய்ப்பு முதலிய விசேஷக்குறியென்றும் தோன்றாமல்’ உட்கார்ந்திருந்த போதிலும், அவருடைய இரகஸியம் தெரிந்தவனுதலால், அவர் * வசமாதியிலிருக்கிறதென்றும் சாஸ்திரிகள் பிடாரணைகப்பட்டபாம்புபோல் ஆடிப்பாடி யமர்ந்து, அசைந்தாவது நின்று அயர்ந்தாடு நிலையிலிருக்கிறார்போலிருக்கிறதென்றும் ஊகித்து, சாசரவென்று உள்மனசென்று தன் தாயைக் கூப்பிட்டு, புறக்கடையிலே யாரோ துணி தோய்க்கிறசப்தம் காதில் விழுந்தமையால் அதையுடனே நிறுத்தும்படி சொல்ல அவசரமாகக் கட்டளைவிட்டு விட்டால் நிசப்தமாக விரைக்கவேண்டுமென்று ஆஜ்ஞாபித்தான்.

சுமேதா ஒரு வஸ்துபந்த கனதிலுங்கத தியுண்டென்ப, தினசுத்துநிதிக் தியெயாராமம் (நிலைக்கப்பட்டுப் போனாரே) அந்தந்த ஓடிவருவதால் பாவசமாதியால், இந்த பாவசமாதியானதென நமது ஓசை நமதுபெருக நமதுதலைக் கடைமே ஸுணம். இதற்கு ஆரம்பிக்கும் திருவிளக்கம்.

“சுமேதா ஒரு வஸ்துபந்த கனதிலுங்கத தியுண்டென்ப, தினசுத்துநிதிக் தியெயாராமம் (நிலைக்கப்பட்டுப் போனாரே) அந்தந்த ஓடிவருவதால் பாவசமாதியால், இந்த பாவசமாதியானதென நமது ஓசை நமதுபெருக நமதுதலைக் கடைமே ஸுணம். இதற்கு ஆரம்பிக்கும் திருவிளக்கம்.”

ON THE BRINGING UP OF CHILDREN.

குழந்தைகவன வளர்த்தல்.

(367-பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பெண்கள் நல்ல நாளில் தெருண்டு சோபன முகூர்த்தமாகிப் புருஷன்மாரோடு திரிகாணமும் ஒத்து இல்லறத்தில் சுகவாழ்வில் நோய் ரொடியின் தி வாழும்போது அவர்கள் குலம் விளங்கக் குழந்தைகளுண்டாம். அக் குழந்தைகளின் சரீரம் திடமாயும் நோயில்லாமலும் தீர்க்கமான வயசுள்ளனவாயிருக்கத் தாய்தந்தையர்கள் தங்கள் சரீரத்தை யும் மனதையும் சுத்தமாக வைத்தல் வேண்டும்.

கர்ப்பந்தரித்த நாளிமுதல் பெண்டுகள் தங்கள் சரீரத்தை வெகு ஜக்கிரதையாப்பாதுகாக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அகாலப்பிரஸவம் கருவழிதல் முதலிய பலகெடுதிகள் அஜக்கிரதையால் நேரிடும். ஆகையால் கருப்பம் உண்டானதையறிந்துகொள்ளவும் அதுமுதல் சீத உஷ்ணங்கள் சரீரத்தில் மாறுபட்டுக் கெடுதி நேரிடாமலிருக்கவும் முதலில் சில கர்ப்பக்குறிகளை எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

மாதந்தோறும் வீட்டின் வெளியே விவகிப்பிற்கும் வழக்கம் நின்றுவிட்டதைக்கொண்டே ஒருத்தி தான் கர்ப்பமாய்விட்டதாக எண்ணக்கூடாது; ஏனென்றால் சிலவேளை சவுக்கியக் குறைவால் அப்படி நேரிவது முண்டு. நோயில்லாது சவுக்கியமாயிருந்தபோது அப்படி நேரிமோனால் அதை ஓர் முதலடையாளமாக எண்ணலாம். கருப்பம் தரித்தது உண்மையானால் அதற்கு முன்னுண்டாயிருந்த பிணிகள் விலகியோடும். ஏனென்றால் நல்ல ரத்தம் உண்டாகி அது அதிகமாகும்போதுதான் கருத்தரிக்கும். எப்போதும் போலிராமல் சரீரத்தில் சவுக்கியம் காணப்பட்டால் அது கருத்தரித்ததற்கு நிச்சயமான முதலடையாளமாகும். இந்த அடையாளம் கருத்தரித்து ஒருமாதம் ஆன பிறகுதான் தென்படும். இதைச் செம்மையாய் நிதானிக்கச் சிலவேளை பிள்ளும் இரண்டொரு செல்லும். ஏனென்றால் முதற்கர்ப்பமாகும் பெண்ணுக்குத் தன் சரீரத்தை நிதானித்தறிய வகையில்லை. முதல் முதலிலறிவது அனுபவமாகமாட்டாது. இரண்

டாவது அடையாளம் ஒன்றுண்டு. காலையில் வாந்தி எடுப்பதும் காலைச் சாப்பாட்டில் யிருப்பமில்லாதிருந்தலும் நோய் கொண்டாற்போல் வாடிக்கிடத்தலுமாம். இவைகளெல்லாம் காலை நேரத்தில் காணுமானால் கர்ப்பமுண்டானதை நாம் திடமாய்ச்சிசயிக்கலாம். சந்தேகமில்லை.

கர்ப்பமாகி இரண்டு மாதமான மேல் வயிற்றில் வலியுண்டாகும். மார்பு பெருக்க ஆரம்பிக்கும். அங்குள்ள நரம்புகள் பச்சை நிறங்கொள்ளும். இரண்டு மார்பும் நல்ல நிறமுண்டாகி அழகுமிகும். மேலிடங் கொஞ்சம் தடிப்பமாகிக் கடினங்கொள்ள ஆரம்பிக்கும். முலைக்காம்பில் வெதப்புமுண்டாகிக் கொஞ்சம் பூண்படுதலுமுண்டாம். சுற்றிலும் கருநிறமான வட்டமுண்டாம். காமபை நெருடினால், நீர் வழுவுழுப்பாய்க் கொஞ்சம் பொசியும். கொஞ்சம் பாலும் பொசியும். இவைகள் தென்பட்ட மேல் கர்ப்பத்தைப்பற்றிச் சந்தேகிக்கவேண்டியதே இல்லை.

கருப்பையில் பிண்டம் அசைய ஆரம்பிப்பது நான்காவது சின்னமாம். இந்த அசைவு சில பெண்களுக்கு முன்னராவது மாதத்திலும் வேறு பெண்களுக்கு ஜந்தாவது மாதத்திலும் உண்டாம். பிண்டம் அசைய ஆரம்பிப்பது பிண்டத்தில் ஜீவனசேர்ந்த பிறகென்று சில பெண்பிள்ளைகள் முடத்தனமாய் என்கிறார்கள். ஜீவசத்தின்றிப் பிண்டம் எப்படி வளரும். பிண்டம் அசைய ஆரம்பித்த மேல்தான் பெண்கள் அதிகம் தளர்ந்து நோய் கொண்டதுபோல் மயங்கிக்கிடப்பார்கள். நரம்புகள் தளர்ந்துபோம் மயக்கம் அடிக்கடி தட்டும். ஒக்காளமுண்டாகும் உடம்பு படபடக்கும். சில பெண்களுக்குப் பிண்டம் இப்போது அசைக்கிறதென்று சொல்லுவர் தெரியாது.

ஜந்தாவது சின்னம் வயிறு அதிகம் பெருத்துக்காட்டுவதும் முன்னிருந்ததைவிடக் கெட்டியாவதுமேயாம்.

ஆறாவது சின்னம் கொப்பூழ் (வழக்கமாகத் தொப்புள் என்கிறார்கள்) மேலெடுத்து வெளியில் விரிவதுதான் முதலிரண்டு மாதத்தில் தொடர்ந்து உள்ளே குவியும் பிறகு பிண்டம் வளர வளர அது வெளியில் மேலெடுத்துவந்து பிறகு பள்ளம் என்பதே தோன்றாமல் சமனாகியிடும்.

அதிகமான மெலிவும் வாட்டமும் ஏழாவது தினன்னம். இதுவேறு காரணத்தாலு முண்டாகலாம். கர்ப்பக் குழிகளோடு சேரு ம்போது அதைக் கர்ப்பாக்குறிகளோடு சேர் தீத பகுத்தறியலாம். ஏனென்றால் கர்ப்ப முண்டானமேல் நோய் விலகுமென்பது எல் லோர்க்கும் உடன்பாடு.

தூக்கம் இல்லாதிருத்தல், அழிர்ணத்தால் உண்டாகும் நெஞ்செயிவு, வாயில் எப்போ தும் எச்சில் அதிகமாய் சுரத்தல், பல்வலி காணுதல், பசியற்றுப்போதல், மனக்கவலை மிகுதல், திடீரென்று கோபதாபமுண்டாதல், ஒருவேளை ஆகாரத்தை வேண்டுகல் மற்றொரு வேளை வேண்டாமென்று, விலக்கல். உடம்பின்மேல் கந்தக நிறமாகச் சில இடத் தில் தோலின்நிறம் மாறுதல் முதலிய இவை கள் கர்ப்ப ஸ்திரீகளிடம் உண்டாகும் மாறு தல்களாம். சிவருக்கெல்லாம் காணும். சில ருக்குச்சில குறையும். கருப்பிண்டம் யா தொரு திங்கிலாமல் வளரத் தாயார் அதிக கவனமுள்ளவளாயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெ ன்றால் இவள் நோயும் மனக்கவலையும் கருப்

பிண்டத்தைச் சாருமாயின் பிண்டம் சிவ வாய்ப் பிறந்த மேல் நோய்க்கும் சஞ்சலத்தி ற்கு முன்னாகும்.

மாதர்கள் கர்ப்பமாயிருக்கும் காலவரையறை 40-வாரம் அல்லது 280-நாள் என்று பிரஸவ சிகிச்சையிற் பேர்பெற்றவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது சாந்த ரமான ரீதியாகப் பார்த்தால் பத்துமாதமாக வும் ஸவரமான ரீதியாக பார்த்தால் ஒன்பது மாதமாகவும் ஆகின்றது. கர்ப்பவதிகள் தங்கள் சேஷமத்திற்கும் சுதப்பிரசவத்திற்கும் பிறக்கும் குழந்தைகளின் சேஷமத்திற்கும் வஸ்திரம் உணவு முதலிய விஷயங்களிலெல்லாம் ஜாக்கிரதையாயிருத்தல் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு முதல் முதலில் வெகு முக்கிய மாதலாம் அதை விவரமாயும் தெளிவாயும் இனி விளக்குவோம்.

லெண்டோம்,

கல்விச்சாலை

4-5-06.

தி. வேங்கடராம ஜயங்கார்,
(தொடர்ச்சியுண்டு)

THE STORIES OF MAHABHARATA—FOR CHILDREN.

Specially written for the Vivekachintamani By 'S. Muthu Teyr, B.A.

மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப்பயோகமாக எழுதப்பட்டன

(15-ம் புத்தகம் 243-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஆரணிய பருவம்.

4. அருச்சுனன் நிவாதகவச காலகேயரைக் கோன்றது.

ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய சிவபெருமானிடம் பாசுபதாஸ்திரத்தைப்பெற்ற அர்ஜுனன், பின்பு, தேவேந்திரனால் அழைக்கப்பெற்றுத் தேவலோகத்துக்குச் சென்ற விருத்தார்த்தக் களைக் கீழ்க்கதையில் எடுத்துக் கூறினோம். பின்பு, அவ்வருச்சுனன் அத்தேவர் களுக்கு நெடுநாளாக அநேக இடையூறுக னைச் செய்து கொண்டிருந்த மகா கொடியவர்க ளாகிய நிவாதகவசர் என்னும் முன்றுகோடி அசுரர்களுையும் எதிர்த்து அநேக தீவ்யாஸ் திரங்களைப் பொழிந்து சண்டைசெய்து அவர் கள் யாவரையும் கொன்று நாசம்செய்தான். இங்கு இக்கதையைப் படிக்கும் சிறுவர்க

ளுக்கு ஒரு எண்ண முண்டாகலாம். நம்மைப் போலும் நாமனுஷன் ஒருவன் தேவர்களா லேயும் ஜயிக்க முடியாத மூன்று கோடி அசு ரர்களைக் கொல்லவதோ? இதெல்லாம் கட்டுக்கதை. இதனால் நாம் அறிய வேண்டியது அர்ச்சுனன் மகாவீரன்; ஒருவனை பலபெ ரையும் கொல்லவல்லபாக்கிரமமுடையவன் என்பது மட்டுமே என்று எண்ணலாம். ஆக லின் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஒருவர்த்தை சொல்ல இச்சிக்கிறேன். பிள்ளைகளை நீங்கள் அறிய வேண்டியது ஒன்றுண்டு முக்கியமா னது. உலகத்தில்பலம் என்பது தேகபலம் மாதிரியும் அன்று; தேகபலத்திற்கும் மனோ பலம் சிறந்தது. ஐம்பொய்களை அடக்கி மன த்தைத் தவ்வுசப்பித்தி மேலான புண்ப்பு

களையும் சசுவராராதனங்களையும் செய்தவன் எவ்வளவோ அருமையான பலத்தை அடையக்கூடும். இதைத்தான் யோகசித்தியென்றும் தபோமகிமை மென்றும் நம் முன்னோர்கள் சொல்வார்கள். அர்ச்சுனன் யோகசித்தியும் தபோமகிமையும் உள்ளவன். அந்த அசுரர்களும் அந்தத் தபோமகிமையையும் வரபலங்களையும் வெகுவாகப் பெற்றிருந்த போதிலும், தாங்கள் பெற்ற வரங்களை நல்வழியில் உபயோகப்படுத்தாமல் தீயவழிகளில் உபயோகப்படுத்திப் புண்யங்களை இழந்து பாவங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டமையால் அவர்கள் வரமும் பலமும் அருச்சுனன்முன்பயினிலாமற் போயின. புண்ணியமானது மேன்மேலும் சுகத்தையும் பலத்தையும் கொடுக்கும், பாவமானது மேன்மேலும் துக்கத்தையும் பலவினத்தையும் கொடுக்கும். இது சத்தியம், சத்தியம், முக்காலமும் சத்தியம். ஆகையினாலே, புண்ய மூர்த்தியாகிய அருச்சுனன் பாப ரூபிகளாகிய அசுரர்களைக் கொன்றது ஆச்சரியமுடையது. கட்டுக்கதையும் அன்ற. கட்டுக்கதைகள் எந்தக் கிறிஸ்தியும்புரத்தத்திலும் இராமாயணத்திலும் இலையென்று நம்புகின்ற. ஆகையினாலே அருச்சுனன் அந்த அசுரர்களோடு போர்செய்த காலையில்,—

“ஆய்ந்த நூலினூர்க் கிந்த அரும்பொருளென்ன மேன்மேல்—வேந்தி கோன் பகழியொன்று கோடியாய் விளேந்த தெங்கும்—மாந்திவைக் கொடாத புல்லர் வணப்பிலாச் செல்வம் போலம்” (தேயந்தது வஞ்ச நெஞ்சத்திறுமை—தனுசர்சேனை” அகாவது, வேத சாஸ்திரங்களைப் படித்து அவற்றிற்குரிய அறத்தின் வழியே நிற்பவர்களாகிய பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்த பெருளானது ஒன்று பலகோடியாக வளர்ந்து கொடுத்தவனுக்குப் பயனை விளைப்பதுபோல, அசுரர்க்கரசனாகிய அருச்சுனன் கிட்டபாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோடியாகப் பெருகிப் பகைவர் சேனையை நாசமாக்கின. வருந்தி வந்திரந்த யாசகர்களுக்கு ஒன்றும் கொடாத அற்பக்காது மலைபோன்ற செல்வமும் எப்படி நாளுக்குநாள் தேய்ந்தது அழிந்து போகுமோ அப்போல வஞ்சகமேருபுகொண்ட மகா கொடியவர்களாகிய அசுரர்களின் கடைப்போன்ற சேனைகளெல்லாம்

லாம் அந்தபாணங்களாலே மாண்டழிந்து போயின. என்றபடி.

அன்றியும் அருச்சுனனைப்போன்ற புண்யவான்களுக்கு அருபியாகிய அறக்கடவுளின் சகாயமும் உண்டாகும் என்பதும் அப்போது நடந்த ஒரு கிறிஸ்தாந்தத்தால் அறிபலாகும். அதாவது, அருச்சுனன் அப்பகைவரீது அனேக தீவ்யாஸ்திரங்களை மறைப்போலப் பொழிந்தபோதிலும் அவர்கள் பெற்றிருந்த வரப்பிரபாவத்தினாலே உயிர்மாளாமல் அற்ற தலைகளும் அவையவங்களும் வெட்ட வெட்ட ஓன்றாகக் கூடிக்கொள்ள, அப்போது அருச்சுனனுக்கு அசுரி வாக்கொன்று ஆகாபத்தில்தோன்றி, ஐய, இவர்களைக்கொல்லும் உபாயம் இன்னதென்று கூறியது. அன்றியும் அருச்சுனனுக்கு மகாதேவன் கொடுத்த பாசபதாஸ்திரம் என்னும் படையும் அவன்தாளில் இடையறாத பத்தியும் இருக்க, இந்த முக்கோடி அசுரர்கள் அவனுக்கோர் இலக்கோ? ஈன் அருளைப் பற்றாக்கு எவ்வுலகங்களையும் ஆக்கிக்காத்து அழிக்கவும் வன்மையுண்டாம் அன்றோ? இவையெல்லாவற்றையும் ஆலோசிப்பாமல், அருச்சுனனைக் கேவலம் மனிதனென்றும் அவனைப்பற்றிக்குறியதெல்லாம்பொய்க்கதை யென்றும் எண்ணுதிகள் எண்ணுவார் என்னாக; ஒய்ந்துமத்ததை அவலம்பித்த இளைஞர்கள் லீவிர அந்நிந்தைமொழிகளைக் கொள்ளதொழியக்கடவீராக.

நிற்க, அருச்சுனன் நிவாகதவசரைக்கொன்றபின்பு, காலகேயர் என்னும் வேறு அறுபதினிரம் அசுரர்களையும் அவ்வாறே போர்செய்து கொன்று தேவர்களுக்கு நெடுநாளாகத் தொலையாமல் தொடர்ந்துவந்த துன்பங்களையெல்லாம் நீக்கினான். அதனால் தேவேந்திரன் அளவில்லாத ஆனந்தத்தை அடைந்து அருச்சுனனுக்கு அனேக தீவ்யாயுக்களும் வரங்களும் கொடுத்துத்தன் நகரத்தில் சிலநாள் வைத்திருந்து பின்பு பூவுலகுக்கு அனுப்பினான். இவ்வாறு அருச்சுனன் படைக்கலங்களும் பெருமையும் கீர்த்தியும் பெற்றுச்சிலகாலம் தேவலோகத்திலிருந்து பின்பு தன் சகோதரர்களிடத்திற்கு மீண்டுபோய்ச்சேர்ந்தான்.

5. விமசேனன் சகந்த புஷ்பம் கொண்டு வந்து.

இவ்வாறு அருச்சுனன் இந்திரபுரியில் இருந்து வருங்காலத்தில், இங்குக்காட்டில், ஒருவர், உலகத்தில் ஒருவரும் காணாத அழகும், பரிமலமும் மிக்க ஒருமலர் ஆகியத் திரைநூல் திரைபதிகில் முன்னில் விற்றது. அவன் அதையெடுத்து அதன் அழகையும் பரிமலத்தையும் கிவந்து அதனை விமலனுக்குக்காட்டி. அதுபோல ஒருமலர் கனக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தேன்மிடென்று கேட்டான். பெண்ணுள் விருப்பிய கொன்றை அவர்களுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தல் ஆண்மையுள்ள புருஷர்களுக்குக் கடனேயன்றோ?

அதன் அப்படியே ஆகுத என்று அவன் புறப்பட்டான். நிற்பு அம்மலர் இருப்பது அனகாபுரியென்றும் குபேரன் இராஜதானி யிலென்றும் அதைப் பெறவது மிகவும் அசாத்தியம் என்றும் கேள்விப்பட்டும்; வீரரயிரு ப்பவர் மூன்றவர்த் காலப் பின் கைப்பார்க்க னோ? வைபாத்தின் அவதாரியப்படாமல் அவ்வனகைகளை நேக்கிச் செல்லாதுயி ருன். கோரும்போது, வழியில், வாய்புத் திரும் தனக்குத் தமயனருமாகிய அசுமநைத் தரிசித்து அவரோடு தன் வரலாறுக ளைச்சொல்லி அவரிடத்தில் சிவவரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அதனை உரங்கடந்து சென்று யகநிலைகத்தை அடைந்து, அங்கு அனகாபுரியில், ஓர் பெய்கையின் கரை யில், அநேக லக்ஷம் யகநூல் ராஜசர்க்குமும் காலைய காத்திருக்கும் அச்சகந்த மலர்ச் சோலைவைச்சூர்த்தான். அங்கு அக்காலவ னருக்கும் விமலனுக்கும் கோரமரண யுத்தமு ண்டாகியது—அவர்கள் எல்லாரையும் விம ன் ஒருவனாகவிற்பெற்றித்துத் தன்கையுத் துக்கு இரையாக்கினான்.

இங்கும், இவ்வாறுகளை, நீங்கள் கிதே அருச்சுனன் விஷயமாகக் கூறியதை நினக் றுக்கொள்வதற்க்கது: விமலும் அருச்சுன ன் போலவே அதனை புண்பக்களைச் செய் கவன். சிவபத்தியில் அவனிடம் சிறந்த வன். தெய்வத்தன்மைபுள்ளவன். ஆத லின் அவனுக்கு பலத்திலாவது வரத்தினா வது, சாமர்த்தியத்திலாவது பாதுகா குறை

வில்லை. அவனும் சாதிர்த்துத்தவ காசிய மும் இல்லை. இதை அங்கேயுக்கு விவ. கொடுத்ததுபிற்பு அப்பாற் வாக்காவில் அதி யத்தக்கது:—

‘அதிலும் அய்யமையும் தாய்யமையும் அவ் வான்கையுள்—பொறையும் தாழ்மும் கன் கியும் புரிபெறுத்தவறும்—கெழியும் பாண மும் வீரமும் பின்வலாதவிறும்—பெறவுண் க்கரி சாபகே தென்னுள் பெரிபோன்?

அதாவது, கிவேகமும், சத்தமும், சித்த கத்தியும், அன்பும், ஜீவகாருண்யமும், சூ லையையும் அந்தமொருமும், கல்வியும், தபடம், கல்வொழிக்கமும், மாணமும், வீரமும் ஆகிய இந்த பீலன்மையான சர்ஞ்ஞன்களை யெல்லாம் கி பெற்றிருத்தவிறும் உனக்குப் பெறுதற்க்கரி தாகிய பதார்த்தம் யாதொன்று கின்றது என்று அதுமார் சொல்லி அதுமார் னும். என்பது.

அதன் இவ்விவரத்திலும் நீங்கள் சர் தேகப்பட்டினெண்டாம். சித்தகத்தியும், தூதகத்தியும், பத்திக்கும் ஒழித்ததுக் கும், தவர்த்துத்தும் தக்கபடி ஒருவனுக்கு புத்தியியும் பரிசுறையையும், அதியமரண தேகமையும் இருக்கும் என்பதில் சர்த்தம் இயமேரிக்க.

இவ்வாறு வரக்கிச் சேனகளைக் கொன் றறித்தபோது தாவவர் சென்று அதனை எத்தேறி கொள்ள அவன் கன் செனத்தலை வனை அனுப்பினான். அக்கையுள் விமலன் னைப் பார்த்துக்கொண்டு அவன் மூலக் குபேரனை டட்டி கித்ததாத்தங்களைச் சொன்னான். நிற்பு குபேரன் அக்கிபெனேரி போர்கெய்க்கவிட்டு அனனுக்கு வேண்டிய தைத்தொடுத்துச் சமாதானபாத்தே கதி தெய்வதன்மை அனாரிபு தன்மகளை அனு பம் அவனுக்கு வேண்டியபடி ககந்த மலர் க வாக்கொடுத்து கந்தவகைகொல்லி அவன் கோபத்தைக் கணித்தும் சமாதானபெய்க கொண்டான்.

இத்தற்குள் இங்கு காட்டில் கருமகந்த ன் விமசேனன் கருணாமயன் ககந்த கொண்டு பிற்பு திரிபெய்கையில் விமலம் தெரிந்தகொண்டு அவன் பொலவி த்தில் என்ன வகத்தேய யாதொகென்று அனக:

பட்டு வீமன் மகனாகிய கடுமர்க்குள்ளே நினைத்தார். உடனே அக்கடுமர்க்குள் தேருடன்வந்து யாதுவேண்டுமென்று கேட்க அவனுக்கு நடந்த விவரங்களைச் சொல்லி வீமனைத் தேருட்பொருட்டு அளகை நகருக்குச் செல்லவேண்டுமென்ன : அவனும் அவர்களைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன் மாயாசக்தியினாலே தேரை ஆதாயமார்க்கமாகச் செய்துத் திமிறுநேரத்தில் வீமனிருந்த சோலை யில் கொண்டுவந்துவிட்டான். வீமனுக்கு யாழும் கெடுதி வராததுகண்டு தர்மநத்தரை கந்தோஷித்துப்பின்பு எல்லாருமாய்க் காட்டில் தம் இருப்பிடத்தைக்கு வந்து நேர்ந்தார்கள்.

6. சடாகரன் மணிமான் என்பவர்களை

விமசேனன் வதைத்தல்.

அருச்சுனன் தன்னுடைய சேஷமங்களைப் பற்றி ரோமாமுனிவர் முன்மாய்த் தன் தலையன் முதலானோருக்குத் தெரிவித்து அவர்களுக்குத் தேறுதல் உண்டுபண்ணினபோதிலும் தான் இன்னமும் இந்தாநிலாகத்தை விட்டு வந்து சேரவில்லை. அக்காலத்தில் ஒருநாள் அக்காட்டிலுள்ள இருக்கையெல்லாம் யானை புலி முதலான கொடிய காட்சியிருக்கக் காரல் வருந்தித் தர்ப்புத்திரை அடைத்தலமாக அடைய அவரும் அவர்களோடே இரங்கித் தம் தம்பியாகிய வீமனை அழைத்து அவ்விடங்களை அழித்து அம்முனிவர்களின் துன்பத்தை நீக்கும்படிக் கட்டினாவிட்டனர். அவரும் அவ்வாறே சென்றனர். அவன் அவ் யாறு சென்றிருந்த காலத்தில் இங்கு ஒருநாள் சடாகரன் என்னும் ஒரு கொடிய அசுரன் பிராமணியைப்பிடிக்கொண்டு பிணக்கிற்கு வருவான்போலப் பாவனை செய்து சமயம் நோக்கி திரௌபதி நீத்தியைக் கவந்து ஆகாபமார்க்கமாய்ச் சொல்லுபவன் தருவ சகாதேவர் கண்டு அவனைத் தடுத்துப் பேராடிக்கொண்டிருக்கையில் வீமசேனனும் சல்லிவையாய் அவ்விடையே திரும்பினார்கள். வருகையில் அவர்களைக் கண்டு அவர்களுக்கு இப்போதெழுது அவனைக் கொன்று திரௌபதியை விடுவித்தனன். பின்பு பரண்டவர்களை அங்கிட்டுத்தவிட்டு நீங்கிக் கங்காதீரம் சென்று அங்கு ரெடுங்காலம் கசடாகத் தங்கியிருந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் திரௌபதி தேவி முனிவார் மங்கையர்களோடு கங்கையில் ஸ்தானம் செப்துகொண்டிருக்கையில் அற்புதமான புஷ்பம் ஒன்று அந்தநிலையில் மிதந்துவருவதைக் கண்டு, அதனைக் கொண்டுவந்து வீமனுக்குக் காட்டி, அதுபோன்ற புஷ்பம் தனக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். பெண்களுக்கு உடையிலும், அணியிலும், மலரிலும், இயற்கையாகவே விரும்பும் இருக்குமன்றோ. அதிலும் என்னும் காணிக் மகாசகர்தம் நிறைந்த தெய்வமலரைக் காணின் அவர்களுக்கு அவ் விரும்பம் பன்மடங்கு பெருகுதலும் இயற்கையையாகும். ஆதலின் திரௌபதி அதைக் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படிக் கேட்டது சகஜமே. விமசேனன் அவன் விரும்பத்தைநிறைவேற்றி அவளை மழிமுடித்தலினும் தனக்குச் செய்யத்தக்கது வேறென்று இல்லையென்று எண்ணுகலன்றி, (மகாசுராகைய அவனுக்கு) யாதேனும் சொரியச் செய்கையைச் செய்வதைவிட்டுக் கட்டிப்போட்டாற்போல அக்காட்டில் காலம் போக்குவதும் கஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆதலின், திரௌபதி கேட்டதும் அப்படியே ஆளுகவென்று புறப்பட்டான். புறப்பட்டு, அந்தக்கதிர்முகமாக அதன் நிலைபை நோக்கி ரெடுங்காரம் சென்றும் ஒன்றையும் காணவில்லை. ஆயினும் அரியகார்யத்தை மேற்கொண்டவர் அதைநியம் அடைவார்களோ? கடைசியில் அவ்வாறு போகப் போக அனகாபுரியை அங்கு கண்டான்.

விமசேன் அளகை நகரை அடைந்து முன்போலவே காவலாளர்களைத் தனக்கு வேண்டிய புஷ்பங்களைக் கொடுப்பிரகவென்ன, அவர்கள் அதற்கிணங்காமல் குடுபனதுசேனைத் தலைவனாகிய மணிமான் என்பவனோடு சென்று கூறினர். அவன் வீமனால் தம்மவர் பட்ட பாடுகளைப்பெல்லாம் மறந்தவனாய், அக்காரத்தால் யாவனோ ஒருவன் மனிதன் வந்து தம் சோலைப் புருஷ புஷ்பங்களைக் கொய்வது நாம் அதற்குடன்படுவதா, என்று ஆக்குரோசம் கொண்டு அவ்விடமே போராடி முடியில் அவன் கைக் கதையால் வதையுண்டு, அந்தகன்புரியை அடைந்தான்.

இங்கு இவ்வாறு வீமன் சண்டை செய்து கொண்டிருக்கையில், அங்கு வனத்தில் தங்கும்

புத்திரர் விபரீதக் காலையையால் விசாரமு
ற்று விசாரிக்கப்போது திரௌபதியினால் சுச
ந்தமலரின் பொருட்டி அவளை சுதரம் சென்
றான் என்று தெரிந்துகொண்டார். உட
னே அவனுக்கு என்ன இடைபடுதான் வரு
போ என்று வருந்துகிற அவனைப் பூண்டு கூட்
டிவருப்படி. முன்பில கடுமையாகச் சித்தி
க்கவும் அந்தரங்கமானே அவன் தேசிராடு வந்
துகின்றான். தர்மபுத்திரர் அத்தேசில் தம்
பிமார்களுேடு ஏழி அநிசிக்கிரமமாக அனகா
புரியை அண்டிது குமேரன்கள் கண்டு வண
கிக்கிறதினாலு அவன் கோபத்தை மாற்றிச்
சிகேகம் செய்துகொண்டே, தமயியாகிய விம
னைக் கூட்டிக்கொண்டு பூங்குத்தற்கு மீண்
டும் வந்து சேர்ந்தார். பின் சில நாட்கள்கெல்
லாம் அருச்சுனனும் தேவிலோகத்திலிருந்து
மீண்டும் வர எல்லாரும் மனம் களித்துச் சுச
மாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

7. திருவாசமுனிவர்க்கு விருத்திட்ட கதை.

பாண்டவர்கள் ஐவரும் திரௌபதியோடும்
வனத்தில் வாசம் செய்துகொண்டிருக்கை
யில், ஒருநாள் மத்தியான வேளையில், தர்வா
சமுனிவர் பல்லாயிரம் முனிவர்களுோடு அம்
கு எழுங்கூறுகினார். உடனே தருமபுத்திரர்
எதிர்கொண்டைந்தவனாக அரக்கிப்பரத்
யாதிசுவரன் உபபாதித்து ஆனத்தில் இருந்த
வணக்கி நிற்றலும் அம்முனிவர் ஆசிரமொழி
கூறி அவரை நோக்கி ஓதற்புகூற்றது, நாங்
கள் வெகுநூரத்தில் இருந்து வருகிறோம்.
பொழுதும் மத்தியானம் ஆப்பிட்டது; பசு
மால் மிகவும் வருந்துகின்றோம். எங்கள் பசி
நிக்கச் சாப்பாடு போடவேண்டுமென்றார்.
‘ஏற்பவர்க்கு கல்லு குடிப்பிறந்தார் கல்லைக்
தாரானாலும் இல்லையென மட்டா நிகசந்து’
என்ற முதுமொழிக்கேற்பத் தருமபுத்திரர்
அத்தகையவர்க்கு கல்லை எல்லாம் செய்து வா
ருங்கதன் என்று சொல்லி அனுப்பினார். முனி
வர்கள் கோனபின் புதித்தூரர் தம்பியார்களை
புன் குறோபதியையும் நோக்கி ஓப்போடுகெண்
னசெய்வது? இவ்வளவு போர்களுக்கும் தீப்
போது எப்படி உணவு அளிப்பது? முனிவர்
இயற்கையிலேயே மகா கோபி, அதிலும் பசி
யும் சேர்ந்தவிட்டதனால் கொல்லவென்றப
திலும், குளித்து வந்ததும் சாப்பாடு போ
டாமற்போனால் கம்மெல்லாவையும் கட்டெ
ரித்துவிடாது! என்னசெய்வான்! இந்த

தோர் ஆலோசனை சொல்லுமென்று என்சு! தா
தகையன், அன்றை, இதற்கு ஆலோசனை சொ
டுமென்றுள்ள ம? ஆபத் கவையகர்பெழி கிரு
மணபகலாகித் தியாவிரிப்பதைத் தவிர வே
றே மரக்கந்தகன் காணேவென்றான்.
அதுகிட்டே தருமபுத்திரரும் மனமகிழ்ந்து
அவ்வாறே துவாரகாவாசகராகிய பெருமானைத்
தம் மனதிலே தியானித்தனர். உடனே எப்போ
தியாவர் எவ்விடத்தில் எம்மை நிரோப்
பார் என வின்ற. ஓப்போதியா யுதிட்டார்
மன் உளப்போதிடையாதுதந்ததானோ என்
றப்படி பத்தரகங்கராகிய பெருமானும், எவர்
எம்மை எப்போது தியாவிக்கப்பேரெடுக்கார்;
யாம் அவர் அளிப்பதைத் துடைப்போம்;
என்று வருந்திப்புகுத்தலினால் அவ்வுதிட்டார்
மனதில் தீதான்றி வெளிவந்ததுபோல அவர்
கள் முன்வந்து தீன்று எவ்வை நிரைத்த கர
னாம் யாடுன்று கெட்டார். அப்போது
பாண்டவர் ஆனந்தமிதராய் மனக்கவலையெல்
லாம் நீங்கப் பெருமான வணங்கிப் பூசித்து
கடத்த விருத்தரத்தங்களைக் கூறினார்கள். அ
துகேட்டுப் பெருமானும் நீங்கள் விசாரப்பா
திக்கென்று அவர்களைத் தீற்றித் திரௌப
தியை நோக்கி, நீயாம், இன்று கவலைத்தபா
தித்தில் இன்னம் ஏதாவது வருத்தமளி
ட்ட? என்ன, அன்றை இருப்பவர்களை உடை
த்து ஒரு கவளம் அன்னத்தைத் தர முடியா
தது தீதானவன் கையில் கொண்டுவந்து கொ
டுத்தான். அந்த அன்னத்தைப் பெருமான்
தமது வாழ்க் தீட்டு உண்ணுகலும், அங்கு
தடாகத்தில் ஸ்காஸ்கெய்து நித்திப் கர்பப்
களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் முனிவர்கள்
உடனே பசிப்பிணி நீங்கி அமுதமுண்டவர்
போல வயதுவீரம்பப் பெற்று மனமழ்ந்தா
ர்கள். ஆ! ஆ! இதுதான் அற்புதம். இப்
புதுமையும் மகிழையும் நீறு எங்கு கேட்டி
ருக்கின்றோம்? பகவான் சர்க்காத்தமாகவரும்
ஸ்பஷிற்றிருக்கும் உண்மைக்கு இதுவிதம்
வேறு அத்தாட்சி வேண்டுமோ? அன்று சில
பெருமான் அருச்சுனன் கையால் அடிப்பட்ட
போது அங்கு உள்கெய்வெல்லாம் உடச் செய்து
காட்டிய உண்மையையே இந்த பகவான்
கண்ணிராரும் ஏகாதகத்தத் காட்டிப்புகி
னார். அப்போது, உதிற்று வயதுமன் மனமும்
வாயும் கண்ணும் வாயும் தன்னைத்து குளிர்
ந்து தளர்ந்தி நீங்கி அருவாசமுனிவரின் மிக
வுக் துச்சாரியை அனுகி, இத்தீரகம் நீ

மேகச்யாமன மூர்த்தியாகிய பெருமானைய
திருவினோபட்டே யென்றுணர்ந்து, விரைந்து
வந்து, கண்ணையும் தாமதத்திரையும் கண்டு
ஆனந்தித்து, புதிஷ்டிரரை நோக்கி, ஓ ராஜே
ந்திரா, தேவர்களுக்கும் கிடையாத பார்ப்பு
யிற் பிறந்த அமிர்தத்தை உண்டிடாம் இன்
மையினம். உன்னுடைய அருளால் அவ்வ
னனோ நாம் பெற்றது? எவ்வகத்தவருக்கும்
காணுதற்கரிய கருமுகில் வண்ணாகிய கண்
னைது சீர்பாதுங்கையும் கண்டு மகிழ்ந்து
போம். உன்னை அரசனென்று கொண்டாடி
னபேர்க்குக் குறையேறுள்ளது? என்று புதழ்
ந்து பின்னும் அவர்களை நோக்கிக் கூறுவார்.—
இன்று நாங்கள் இங்கு வந்தது அகஸ்மாத்
தாய் வரவில்லை. நீர்வந்ததினம் நாங்கள் துரி
யோதவனிடத்தில் சீராயிருந்த போது அந்
ன் வங்களைப் பாரும். நேனும் கனியும் நெய்யு
மாகப் பஞ்சாங்கிய பரமான்னங்களோடு உண
வளித்து உபசரித்தான். அப்போது நான்
பரமசித்தி உனக்கு யாது வரம் வேண்டு
மென்று கேட்டேன். அந்ன் உம்மிடத்து
ள்ள பொருமைமாலே உம்மை அழிக்கக் கரு
தி உங்களைத் தில் வந்து இவ்வாறு உணவளி
க்கும்படிச் கேட்டகவேண்டுமென்று வேண்டி
னான். அதற்கிணங்கி நானும் அவ்வாறே செ
ய்தேன். உங்கன் பெருமையை உணர்ந்தேனி
வில்லை. இனியுனக்கு வேண்டும் வரத்தைக்
கேட்டாயாக என்றார். அதற்குத் தம்முத்தி
ரர், தனக்கொருவர் நினைகளைச் செய்யேறும்
பிறருக்கொருபோதும் நினைச்செய்யாத பெரு
ங்குணத்தவர் ஆதலினாலே, அம்முனிவரை
தோக்கி, கவாம் எம்மையப் பகைத்த துரியோ
துதியர்கள் தோலினா இவ்வாறு தூண்டி
ட்டு என்ன கொண்டாடற்கு அவிட்டது யா
தும் கவமம் கொண்டாமல் அவரை மன்னித்
தலே யான் வேண்டும் வரம் என்னது, தருவா
கமுனிவரும் அவ்வாறே அவ்வரத்தை அளித்
துத் தம் இருப்பிடம் சென்றார். கண்ணியா
யும் தமது துவாடகாபுரிக்கு மீண்டார். பா
ண்டவர்கள் பின்னும் அவ்வளந்தீதே சிவகாலம்
தங்கியிருந்தார்கள்.

எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.

ALLAHABAD or PRAYAG.

பிரயாகை

அல்லது

அலகாபாத்.

இது வடமேற்கு மாகாணத்தி லெப்பி
னெண்டு சுவர்னர் வாகஸ்தலமாயும் மாகா
ணத்தின் தலைமையிடம் வையாபுரிருக்கிறபடி
யாலும், டில்லி, காசி, ஆக்ரா, கல்கத்தா, பம்
பாய் முதலிய பிரதான நகரங்களுக்குச் செ
ல்லும் இருப்புப்பாதை வண்டிகள் தங்கப்
போகுமிடமாதலாலும், இந்த மாகாண
ஐகோர்ட். இவ்விடத்திலிருக்கிறபடியாலும்,
ராஜீவ் ஸ்டேஷன் பிரமான்டமாய் கட்டப்
பட்டு சிறந்த வடிவமாடிருக்கிறது. 3-வது
வகுப்புப் பிரயானிகள் தங்குவதற்கு சுமார்
ஒரு பில்லாங்கு விலதாரமான கட்டடம் கட்
டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஸ்டேஷனில்
இறங்கினால் பக்சி, எக்ரா, என்ற இரண்டி
தமான வண்டிகள் கிடைக்கின்றன. இவை
களில் ஏறிக்கொண்டு வாகத்திற்கு தகுதியா
வ டேராசுக்கு என்ற கங்கைநதியோரத்தி
லுள்ள ஒரு கிராமத்திற்குப் போவது நலம்.

இந்தவிடம் திரிவேணி சங்கமத்திற்கு சமீ
பமாய் யாத்திரைக்காரர்கள் தங்குவதற்கு
வசதியான வீடுகளையுடையதாயிருக்கிறது.
இவ்விடத்தில் சுமார் 1000 வீடுகளுக்கு அதிக
மிராது. அநெகமாய் கங்கையுத்திரர்கள்
தானாகும். ஒரு தபாலபிசம் போலீஸ் டா
னவுமிருக்கிறது. நமது ஸட்டிற்கோட்டை
செட்டிமார்கள் இவ்விடத்தில் ஒரு அன்ன
சத்திரம் பேட்டிருக்கிறார்கள். இதைத்த
விர வேறு சில சத்திரங்களுமுண்டு.

பூலோக சூருஷ்டிக்குமூன் பரமாத்மாவான
வர் பாலசுபத்தடன் இவ்விடத்திலிருந்த அ
கத்பவடம் என்னும் ஆலமத்தின் இலாவின்
போரில் ஸ்ரீதிருத்தாகவும், அது பிரமஸ்வ
ரூபமானதென்று எண்ணப்பட்டு வந்ததாக
வும், பிசபந்த்ர சூருஷ்டியான பிறரும் அந்த
விருத்தன் கவர்னமாய்ப் பிரகாசிக்க பிரி
வானவர் இந்தவிடத்தில் பத்து அகவமேத
யாகங்கள் செய்ததாகவும், பாகிஸ்தான் பிர
சைவபகி வண்ணவரம் வெண்பெண வின்வ
— பிரமாவானவர் தூக்க ஸ்தலமானது விஷ்

னு சேஷத்திரமென்று பெயர் பெற்றிருப்பதோடு எனதுபெயரும் சம்பந்தப்பட்டு நிரகாசிக்கவேண்டுமென்று விரும்பியதாகவும், அதற்கு அவரும் சம்மதித்து இனிமேல் இந்த ஸ்தலம் விஷ்ணு - பிரஜாபதி சேஷத்திரமென்று அழைக்கப்படுமென்று கூறி மறைந்ததாகவும், இப்பொழுதும் இதற்கு தான்வந்திருக்கிறார் என்று பெயர் வறங்குவதாகவும் கூறப்படுகிறது.

மேலும் சூரியபகவானுடைய தேவியாகிய வயாதேவி கற்பவதிராசுரபகவத்குள்ளே அண்டிருக்கையில் சூரிய பகவான் அத்தேவியுடன் சேர எண்ணிக்கொண்டு சம்பந்தத்தில் கெருங்கவும் தேவி சம்மதிக்காமல் தடுக்க, ஆதித்தன் மீதமிருசிய மோகத்தினால் அவனைத்தண்டிச்செய்ததாகவும், ஆதித்தனுடைய உஷ்ணத்தினால் மேற்படி தேவியின் கர்ப்பத்தில் பாதி சம்பவாகவும் மற்றபாதி பிண்டமாகவும் பாதி இருவரும் பரவசமடைய அப்பொழுது ஹரிமூர்த்தன் பிரசன்னமாகி, ருத்திர மூர்த்தியானவர் தமது பராசக்தியை அந்த பிண்டத்திற்குள் அளக்கச் செய்து ஒரு புருஷனை ஜனரிப்பித்து அந்த புருஷனுக்கு ஏமன்மரஜன் என்று பெயரிட்டு தென்சேசங்களுக்கு அனுப்பி யான்களை சிவிக்ஞர்ப்படி கீயமித்ததாகவும், மற்றாவிஷ்ணுவானவர் மேற்படி பிண்டத்தின் பாதிபாகிய சாம்பலில் தமது சக்தியை அளக்கவஞ்செய்து யமுனா என்ற பெயருடன் ஒரு ஸ்திரியை ஜனரிப்பித்து அவளை கதிஞ்ஞமாய் உலகத்தாருடைய பாபங்களைப்பிராசுக்கும்படியிய மித்ததாகவும் ஸ்தல மகத்துவத்தில் கூறப்படுகிறது. தவிர பிரதர் கலங்கைய பூரணைத்திற்குச் சொன்னவருப்பொழுது, கண்ணகில்விடத்தில் பிரவாகிக்க யமுனை எதிர்க்கொண்டிரோய் வணங்கி தன்னுடன் கலந்து பிரவாகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க கண்ணக யமுனையை நோக்கி “ஏகம்பாய்! சி பிரதிஷ்டை பெற்றவன், நான் உன்னுடன் கலந்து பிரவாகிக்கால் உன்பெயர் மட்டும் பிரபலமாகுமென்று எனது பெயர் வெளிப்படாதென மயங்குகிறேன்” என்று சொல்ல, யமுனை கண்ணகை நோக்கி “ஏ தேவி! பயப்படாதே; இந்த சேஷத்திரமுதல் பெயர் உன்னகவே யிருக்கட்டி”மென்று சம்மதிக்க, கண்ணகையும் யமுனையும் இவ்விடத்தில் கல்க

மானதாகவும், அன்றுமுதல் கல்கையில் ஓலம் கொண்மையாயும், யமுனைின் ஓலம் இன்னவொன்றாகவுமிருந்தாலும் சமுத்திரத்தில் கிழுவிபவையில் கல்கை என்ற பெயரே பெற்றதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

அன்றியும் பரமராவணன் அன்னமேதயாகல்கள் செய்தபிரகிருத்த ஸ்தலத்தை வர்ணிக்கத் தொடங்கி முடிக்கமாட்டாமல் மயங்க சரஸ்வதி அகத முடித்துக்கொடுப்பதாகக் கூறி முடிக்கமாட்டாமல் திகைத்து உலகராஜாநரத்தமாக யோரனை செய்துக்கொண்டிருந்த திரிமூர்த்தி நாராயணர் கண்ணியகாலத்தில், படமன் என்னும் இராகவன் தோன்றி தனது கரம்பிசியினால் உலகத்தாரை இம்மைசெய்யத் தொடங்குவே, சரஸ்வதியானவள் அவன்முன் தோன்றவும், அவன் மேகத்து கெருங்கவும், பகிம்பிசியியர் வருந்தும் உன்னை விவாகஞ் செய்துக்கொள்ள பயப்படுகிறதென்று கரஸ்வதி கூறவும், அந்தப்பரிபை நீதான் தீர்க்கவேண்டுமென்று ராகவன் வேண்டவும், பகிள்க ஆகாரம் கொடுப்பதாக அதைத்துக் கொண்டிரோய் சமுத்திரத்தைக்கட்டி ஓலத்தை பாண்டுரோய்யும்படியிட்டு பிரபாகை ஸ்தலத்தைக்காண வந்ததாகவும், அப்பொழுது கல்கையும் யமுனையும் இந்த சரஸ்வதியின் மன்னத்தொகை விரும்பியதாகவும், சரஸ்வதி பிர்மரவுடன் கூடியபடி பிரபாகையை வர்ணிக்கப்பட்டதவளாய் வெங்கி தகப்பனார் பரிசாய் செய்தவாரென்ற எண்ணத்தினால் பரிந்தமராகத்தோற்றமும் கல்கை யமுனைக்குள் அடக்கமாகி பிரவாகத்தில் விளையாடிச் சென்றதாகவும், இப்படி மூன்று கதிகளும் கல்கையாவதல் மோஷலாசுமி தலமொத்தின் மூன்று பின்னலென்றும், அதாவது கல்கையும் யமுனையும் இந்தவிடத்தில் உலகத்தாருடைய பாபங்களைச் சுத்தரிக்க கத்தரிக்கோலத்தொகைதாகவும் அக்கோல்களுக்கு இடையே ஆணியாக, சரஸ்வதி வந்தானத்தைப்பெற்று உபகரித்ததாகவும், ஆகவே திரிவேணி என்று பெயர் பெற்று விளங்குவதாகவும் கருதப்படுகிறது. இப்பொழுதும் தம்மீதிரிதமக இக்கேசத்திரத்திற்கு வருநியாயத்தொகை எங்கள் திரிவேணிதான் என்பதாக ஒருசடங்கு செங்கிருங்கள். அதாவது—புருஷனும் ஸ்திரியுமாக அதன் வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்

கொண்டு வாந்தியித்துடன் திரிவேணி சங்க மஸ்தானத்திற்குச் சென்று ஸ்திரியினுடைய சிரோரோமத்தை மூன்று பிரிவாக்கி புருஷன் பின்னியபிறகு திரிவேணிக்கும் சத்தரிக்கோலுக்கும் ஸ்தித்த பிரார்த்தனைசெய்துக் கொண்டு ஸ்திரியின் சிரோரோமத்தின் துளியில் மூன்று அங்குல பிரமானம் சுத்தரித்து ஒரு சுட்டத்தில்வைத்து கங்கா புத்திரனுக்கு தானம் செய்கிறார்கள். இந்த தானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கு கங்கா புத்திரனார் அதிக கொகை கேட்கிறார்கள். அவன் அதைப்பெற்று கொகை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு கங்கரிக்க ரோமத்தை திரிவேணியில் விடுகிறான். அது சற்று தூரம் செல்வதற்குள் நீரினால் சுழற்றப்பட்டு அவிழ்த்தப்படுகிறது. இந்தச் சுடங்குசெய்கிற ஸ்திரிகளுக்கு விதவாஜென்மமில்லை என்பது ஜூதிகம், கங்காபுத்திரர்களுக்கு கொடுக்க சத்தியில்லாதவர்கள் தாங்களை மேற்படி சுடங்கைசெய்து ரோமத்தை திரிவேணியில் போட்டுவிடுகிறார்கள். தவிர இந்தவீடத்தில் பிராணதத்தம் செய்பவர்கள் ஜன்மார்திரத்தில் விரும்பிய சித்திகளையடைந்து அனுபவித்து, மறுபடியும் இந்த புண்ய பூமியில் பிறந்து, பிறவித்துன்பமின்று பிராணதத்தை யறுப்பிப்பார்களுண்டு ஸ்தலபுரணத்தில் கூறியிருப்பதால் இக்காலத்திலுங்கூட அநேகதபசிகள் அந்தாங்கமாக கங்கையில் இறங்கி பிராணதத்தம் செய்வதாக பிரஸ்தாபமுண்டு.

முசுருத்த பிரம்சாரி என்னும் ஓர் தபசிடான் மண்டலாதிபதியாக வேண்டுமென்று கருதி தனது தேகத்தில் பாதி பாகத்தை யறுத்து யக்கியத்தில் ஆகுதி செய்து பிராணையிட்டதற்கவும், அவருடைய சீடர்களும், அந்த குருவுக்கே மறுஜன்மத்தில் மந்திரிகளாக வேண்டுமென்றும், அப்பொழுது பூர்வ ஜன்மவியானம்ருக்க வேண்டுமென்றும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, இந்த ஸ்தல மகத்துவத்தை எட்டுஸ்ஸலோகங்களாகச் செய்து ஒரு ஜலையில்லமுதி கடலைப்பாரி கிற்றுவந்த ஒரு கிழவியிடம் கொடுத்து மேற்படி வாகுண்டத்தில் விழுந்து பிராணையிட்டதாகவும், மறுஜன்மத்தில் அந்த முசுருத்தன் ஆகப்பரவாதுஷாவாகப் பிறந்து டில்லியில் சக்கரவர்த்தியாகவும், சீடர்கள் அவருடைய மந்திரிகளாகவும் பிறந்திருக்கும் காலத்தில் ஒரு நாள் மந்திரிகள் கடலைப்பாரி கிற்றுவந்த கிழவியிடத்திலிருந்து ஸ்தல மகத்துவமாகப் பாதுஷாவிற்குக் காட்ட அவர் அதிக ஆகந்த மடைந்து அன்றுமுதல் இந்த ஸ்தலத்திற்கு அலகாபாத்து=அல்லா=கடவுள், பாத்து=பட்டனம், என்று பெயரிட்டு அன்னியர் இதை அறிக்காதபடி ஒரு ஆழ்காளை கோட்டையையும் கட்டினதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் கோட்டை கங்கையுமுனை சங்கமமாகுமிடத்தில் எப்படிப்பட்ட பிரலாகத்திற்கும் அநாயாதபடி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டையை சுற்றிய அசுழில் இப்பொழுது ஜலமில்லை. ஆள் ஒன்றுக்கு ஒரு பைசா வாங்கிக்கொண்டு கோட்டைக்குள் விடுகிறார்கள். ஒரு சிபாய் நேராக பிரயாகை ஈஸ்வர ஆலயத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறான். இந்த ஆலயம் பூமிமட்டத்திற்குக் கீழ் செய்யப்பட்ட குகைபோன்றது. இந்த ஆலயத்திற்குள் கிரயமகர், தண்டபாணி, கங்காதேவி, மகாவிஷ்ணு முதலிய பல சிக்குகங்களிருப்பதுடன் பூர்வமான வடவிருசுத்தின் அடிபாகமுமிருக்கிறது. மேல் கிண்களை வெட்டிவிட்டார்கள். ஆயினும் மரம் பட்டுப் போகவில்லை. வருகத்திற்கு ஒருகடவை சில தளிகள் தோன்றி வாடிப்போவதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்வீடத்தில் சில பண்டங்கள் என்றவர்களிருந்துக்கொண்டு யாத்திரைக்காரர்களிடம் பைசா கேட்கிறார்கள். இக்குகை அதிக இருட்டாயிருந்தபடியால் மேல் பாகத்தில் இப்பொழுது சிற்சில பலகணிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். கோட்டையின் மற்ற பாகத்தில் யாத்திரைக்காரர்களை விடுவதில்லை. மேற்படி கோணப்பாத்துக்கொண்டு வெளிப்புறத்திலுள்ள கோட்டைவாயில் வறியாக வெளிப்படுவேண்டியதே. இதற்குள் சில ஆயிரக்கணம் பல யுக்த ஆயுதங்களிருக்கின்றன. ஒரு ஜோரப்பருடைய சமாதியும் அகன்பேரில் ஒரு கோபுரம்போன்ற கட்டடமும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

“திரிவேணிமாதவம் சாம்பம்” பரத்வாஜஞ்சவாகம், வந்தித் அக்ஷயவடாம் சேஷம், பிரயாகம் திர்த்தநாயகம்”
—என்ற ஸ்லோகத்தை வடவிருசுத்தடியில் சொல்லவேண்டுமாம்.

—என்ற ஸ்லோகத்தை வடவிருசுத்தடியில் சொல்லவேண்டுமாம்.

இந்த ஸ்லோகத்தின்படி இந்தக் கோட்டைக்குள் தரிசித்தனபோக கோமேஸ்வரர் ஆலயம் சங்கைநதியின் அக்கரை யிலிருக்கிறது. பாடலில் ஏறி அக்கரை சென்று சுற்று தூரம் நடந்து சென்றால் ஒரு புள்ளி கமல ஆலயமும் அதில் ரோமேஸ்வர விமலமும் இருப்பதைத் தரிசிக்கலாம். 'பேராகநீரிருக்க முக்கால்மைல் தூரத்தில் பரதவரர் ஆளாம மிருக்கிறது. இவ்விடத்தில்தான் பரதவரரை இராமலக்ஷ்மணர்கள் கண்டி தரிசித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் பிரசித்தம் செய்யப்பட்ட பூசை செய்து வரப்படுகிறது. மிகவும் ஆரோக்கியமும் இன்பமும் தரத்தக்கிடம். இப்பொழுது இசைந்து சபிபத்தில் சில ஸ்ரீராமபிரபஞ்சுரைய பங்களைக் கணப்படுகின்றன. பத்திரதாரத்தில் சில தர்மசாலைகள் இராஜாக்களால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இசைந்து சபிபத்தில் சங்கரி ஆலயமென்ற ஒரு கோயிலிருக்கிறது. இந்த அம்மனுக்கும் தினப்படி பூசை வைத்தியம் முதலியவைகள் கிராமமாக நடக்கின்றன. பித்தபாதவர் கோயில் அரைமைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இது அவ்வளவு பெரிய ஆலயமன்று.

திரிவேணியில் ஸ்ரீராமன் செய்கையில் சொல்லும் சங்கல்பமாவது.—

“ஆரியவந்தத்தர்க்கபிரம்மவர்த்தைகதேச, விஷ்ணு பிரஜாபதி சேஷத்திரே, வட்ட கோணமத்தியே, அந்தர் லேதியாயாம், பரிசுதியாயாம் பல்சமயாதே, காளித்திர உத்திர திரே, வடணல்யபர்வதிக்காபே வித்திரச தேயுவுத்தாவதாதே,—வருகே” என்று கூறி மற்றவைகளையும் தவணை தேசத்தியாக் கூறப்படுகிறது.

இந்த அலகபாத்து என்னும் பட்டணம் சுமார் 10 மைல் சுற்றளவுள்ளதாய் 150,000 ஜனங்கள் வாசஞ்செய்யப்பட்டது. இவ்விடத்தில் இந்துக்கள் மகமதியர்கள் என்ற மித்யாசத்தைக் கண்டுமிடிப்பது சாத்தியமில்

லாதபடி. பஞ்சகவுடர்களுடைய நடை உடை பாவன்கள் மகமதியர்களைப்போலவே காணப்படுகிறது. ஸ்திரிகள் தங்களுடைய துணிகளை கோரமாய் அணிந்துக்கொள்வதிலும், அளவுக்குமிஞ்சிய அதிகமான வெள்ளி நகைகளை அணிந்துக்கொள்வதிலும் அவ்வளவு அமைகக் காணப்படுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் சத்திரி, உருகாக்கிழுக்கு, மொட்டை கோஸ், பட்டாணி, வெங்காயம், இஞ்சி, பொதிரை, முள்ளங்கி, கொய்யாப்பழம் முதலியவைகள் ஏராளமாய் விற்கப்படுகின்றன. கொய்யாப்பழம், இலந்தைப்பழம் இவைகள் அளவுக்குமிஞ்சிய காத்திரமாயும் சராமாயும் கிடைக்கிறது. நம் தேசவாசிகளுக்கு உடனே ஜவரத்தை யுண்டாக்கத்தக்கது. கோதுமைமாவை ரொட்டியும் துவரம்பருட்டி மே இவ்வித்திய ஜனங்களுக்கு முக்கிய ஆகாரமாதலால் நல்ல அரிசி, புளி, மிளகாய், நெய் முதலியவைகள் கிடைப்பதில்லை. பவர்கோதுமைமாவில் செய்த பூரி, ஸ்ரீ முதலியவைகளைத் தின்ற காலங்கழிக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் மாடுகளும் எருமைகளும் நன்றாக வளர்ந்து கொழுத்து புஷ்டியாதவர் அழகாகவும் காணப்படுகின்றன. சென்னை யில் ‘ரேக்னா’ என்று கூறப்படும் வண்டிகளை விட சற்றுபெரிதான ‘எக்கா’ என்னும் வண்டிகளான அதிக விசைத்துடைய சனரிக்கு சற்றும் ஸ்வாதனையிருக்கிறது. இந்த வண்டிகளை உடனே முனிசிபால்டியாவது கவர்ன்மெண்டாராவது நிறுத்தும்படி கட்டிடமிட்டு சென்னையிலுள்ள துட்காவண்டிகள் பொன்றவைகளைச்செய்து விற்றுவது காட்டியாவது நடவடிக்கைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். ‘எக்கா’ என்னும் வண்டிகள் மலர்க்கும் வெட்டிக்கும் உபயோகமின்றி மிற்ப்பதுமல்லாமல் மகா அநாகரிகமாயும் அபாயகரமாய் மிருக்கிறது. இந்த ஆபசயான வண்டியின் அடிப்பறத்திலுள்ள பெட்டிகளை நித்தவாகக் கட்டியால் செய்திருக்கிறார்கள். பக்கிகள்

என்னும் கோச்சண்டிகள் கூடியவரையில் நன்றாகவிருந்தாலும் அதிகமான ஆட்களையும் சாமான்களையும் ஏற்றுவது பரிதாபமாயிருக்கிறது.

கடிலை ஏற்றம் இறைக்கும் மாதிரி இவ்விடத்தில் வித்தியாசப்படுகிறது. பரித்தண்ணீரை துலைவாயில் ஒருவன் ஊற்றியவுடனே எருதுகளின் துகுத்தடியில் மாட்டியிருக்கப்பட்ட வடக்கயிற்றை, எருதுகளை ஒட்டிக் கொண்டு போகிறவன், சுழற்றிவிடுகிறான். வடக்கயிறுடன் பரி அதிக வேகமாய் கிணற்றி லிறங்கிவிடுகிறது. உடனே துகுத்தடியுடன் தயாராயிருக்கும் வேறு மாடுகளைக் கொண்டுவந்து வடக்கயிற்றை மாட்டிவிடுகிறான். இப்படி ஒரு ஏற்றத்திற்கு மூன்றுஜோடி மாடுகளை உபயோகிக்கிறார்கள். நமது தேசத்தில் மாடுகளை பின்னுக்குப் பின்பாக இழுத்து வருக்துவதுபோல் இவ்விடத்தில் வழக்கமில்லை—தண்ணீர் அதிகமாயும் வேகமாயும் இறைக்கப்படுகிறது.

இந்தப் பிராந்தியங்களில் கடைத்தெருவுக்கு 'சவுக்கு' என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கு கல்பாளிவுள்ள சவுக்கானது அதிக விஸ்தாரமானது. தெருக்களில் வீடுகள் 3-4-5 அடுக்கு மெத்தைகளோடு மதமதியர்களுடைய கட்டடபாவனையாகவிருப்பதன் பிழை அடுக்குகளில் பலவித வியாபார வஸ்துக்களையுடைய கடைகளை யுடத்தாயிருக்கின்றன. சவுக்கென்னப்பட்ட விடத்தில் சாயத்திற்கு வில் சென்னையில் குஜிவி சேர்வதுபோல பலவித துணிமணிகளும், காய்கறி பழவர்க்கங்களும், பலவித தட்டுமுட்டுகளும் வந்து சேர்ந்து கிறக்கப்படுவதால் ஜனங்கள் நடந்து செல்வதற்கும் வழியின்றி தவித்து நின்றுவிடுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் வசிக்கும் அங்கிலேயர்கள் கேனிங்டவுன் என்ற விஸ்தாரமான விடத்தில் பங்களாக்களை அதிக அழகாக கட்டிக்கொண்டு வசிக்கிறார்கள். சுடுதகிகள்

வசிக்கும் பாகத்திற்கும் அங்கிலேயர்கள் வசிக்கும் பாகத்திற்கும் மத்தியில் ரயில்பாதை செல்லுகிறது. அங்கிலேயர்கள், வசிக்கப்பட்ட பாகத்தில் என்ஜின், மேயேர, ஆல்பர்ட், ஸ்டேன்லி முதலிய ஐரோப்பியர் நாமத்தைக்கொண்ட தெருக்களிருக்கின்றன. இத்தெருக்கள் அதிக விஸ்தாரமானவைகள். இவ்விடத்தில் ஐக்கோர்ட், மேயோஹால் டவுன் ஹால், கவரன்மெண்டு காலேஜ், பீசும் ஜீ ஹாக்கிர் முதலிய கட்டடங்கள் பார்க்கத்தக்கவைகள். ஐக்கோர்ட் கட்டடம் நான்கு பிரிவாயிருக்கிறது. கவரன்மெண்டு காலேஜ் ஹால் அதிக பெரியது. இதற்கு ஜெயப்பூர் மகாராஜா வேண்டிய பணவுகவி செய்திருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. இந்த கல்லூரியில் டில்லி, கான்பூர், லக்ஷ்மணபுரி, மதுரா, ஆயோத்தி முதலிய விடங்களிலிருந்து ஏராளமான பிள்ளைகள் வந்து படிக்கிறார்கள்.

இந்தப்பட்டணத்தில் அலகாபாத்து என்ற ரயில் ஸ்டேஷனைத்தவிர அல்லங்குத் என்ற ஒரு சிறிய ஸ்டேஷனுமுண்டு. டோராகு என்ற ஊரிிருந்து இந்த ஸ்டேஷனுக்கு மூன்றுமைலிருக்கலாம். யாத்திரைகாரர்கள் இந்த விடத்தில்தான் கங்காஜலத்தை செம்புகளில் எடுத்து வாய்முடி தங்கள் தங்களுக்கு லுக்கு அனுப்புகிறார்கள். இதற்கும் வடமேற்கிலுள்ள ஹரித்துவாரமென்ற விடத்திற்கு செல்லுகிறவர்கள் இவ்விடத்தில் கங்கை எடுப்பதில்லை. இவ்விடத்தில் யாத்திரைகாரர்கள் தீர்த்த ஸ்ரார்த்தம் செய்து பிதுர்களுக்கு பின்டமிவேது வழக்கம். வழங்கும் பாதை இத்துஸ்தாலியாதலால் அது தெரியாத நெக்தைகேச யாத்திரைக்காரர்களுக்கு கஷ்டம் அதிகமாகவேயிருக்கும்.

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE.)

ஹேமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanyaki. (புரோஜனாயகி.)

நாடகபாத்திரங்கள்.

புருஷிகள்.

ஸ்திரீகள்.

இலேவோயன்—உதயபுரஜா.

நேமசந்திரஸிங்—இலேவோயனின் தம்பையன். நேமசந்திரஸிங்
நேமசந்திரஸிங் அவரின் குமாரன்—பட்டத்துக் திவ்வான்.

புருஷிதயவான்—ராமலிங், ஆத்மக் கர்பந்தி.

ஹீராஜன்—திவ்வானுடைய நேமன்.

லக்ஷ்மணன்—புருஷிதயவானின் குமாரன்.

கருமலிகன்

கருமலிகன்

உதயபுரஜா—ராமலிங், ஆத்மக் கர்பந்தி.

ஹீராஜன்

கருமலிகன்

கருமலிகன்

புருஷிதயவான்—இலேவோயனின் தம்பையன்.

ஹீராஜன்

இலேவோயன்—தம்பையனாகவும் தீர்ப்பம்.

புருஷிதயவான்—இலேவோயனின் தம்பையன்.

ஹீராஜன்—இலேவோயனின் தம்பையன்.

"The blessed gods in servile masks
Plied for me my household tasks."—*Emerson.*

"The World means intensely, and means good;
To find out its meaning is my meat and drink."
—*Robert Browning.*

"If you are in need of the fruit of my labour,
I am in greater need of the labour itself.
I perish of rust and rest."—*Emerson.*

காசுதி-3.

இடம்:—புருஷிதயவானின் வீட்டில்
ஒரு அறை.

காலம்:—பிற்பகல்.

(ஸ்க்ஷணசிங்கம் உத்பலாகியும்)

வருகிறார்கள்.)

லக்ஷ்மணன்:—என்னுடைய சாமாங்கியை
யெல்லாம் தயாராக எடுத்துக்கொண்டு கிட்டென்-
டோய்வருகிறேன், குழந்தாய், எனக்கு உத்கரவுகொடு!
யாவது இங்கிருந்து அவ்விடம் வருவதுண்டானால், என்னை மற
வாமல் உன்னுடைய கெட்டத்தைப்பற்றி எழுதியு
யிருப்பேன்.

உத்பலா:—சுடிதம் கூட எழுந்தகூடாத
படி, உன்னை மறந்துகொடுக்கிறேன் என்ன?

லக்ஷ்மணன்:—புரவரா, நேமசந்திரஸிங்
உன்னிடம் ரிபயமாயிருப்பதைக்கண்டு அதிக
மாக மயங்குகிறாடு! இவையெல்லாம்
யெனவனத்துக்கு உயாவதான் ஒரு கிரியை
பட்டே ஒழிய நிரந்தரமாக நிற்கக்கூடியதல்ல!
எல்லாம் கண்ணாஸத்தில் மாறிக்கூடிய
விஷயங்கள்! மூன்றே முக்கிய காரணங்கள்
முத்தமனது!

உத்பலா:—அப்படியா கிண்கிரிப்?

லக்ஷ்மணன்:—ஆதற்குமே ஒரு உத்கரவு
மிகக்கேவெண்டாம்! ஒரு காரணத்துடைய நே
கம் பழுத்து உன்னுடைய உத்கரவு அக
கூடாது.

டன் அதன் மீனதும் அதன் ஆசைகளும் அதற்கெற்ற கடமைகளும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. இப்பொழுது அவர் உன்னிடத்தில் பிரியமாயிருப்பது வாஸ்தவந்தான். இப்பொழுது அவரைத் தடுப்பதற்கு ராஜ்யமாவது குடிசனாவது இல்லை. நாளைக்கு சிம்மாசனம் ஏறியிட்டால், அவர் மனதும் அதன் ஆசைகளும் அவருடையதல்ல. ஒரு ஏழைக்குடியானவனுக்குள்ள சுகந்திரங்கூட அவருக்கு இல்லை. ஒரு ராஜ்யத்தின் சேஷம் முழுவதும் அவருடைய செய்கையைப்போலத்திருக்கிறது.

ஆதலால் அவர் ராஜ்யத்தார் சொல்வதை யே கேட்கவேண்டும்! ஆதலால் அவர் உன்னிடம் பிரியமாயிருப்பதாகத் தெரிவித்தால் அவருடைய பதவியில் அவர் எவ்வளவுதூரம் தன் வார்த்தைகளை மிதன்வெற்ற முடியுமோ அவ்வளவுமட்டும் யீ அவரை நம்பலாம். கொஞ்சம் புத்தி பிசகி அவரை அதிகமாக நம்பினால், பின்னிட்டு மோசம்போய் மானமிழக்கவேண்டும்! ஆதலால் ஒன்றுக்குப் பீ அவரை நம்பலாம், உன் மனதைமட்டும் கைவிட்டு விடாமல் இழுத்துப் பிடித்துக்கொள். உலகத்தின் வாய் பொல்லாத்து; சம்பா இருக்கிறவர்களையே சுந்திக்கு இழுத்துவிடும்! அந்நகு கொஞ்சம் இடமும் கொடுத்துவிட்டால் வெறுமையை மெல்லுகிறவனுக்கு அவைகப்பட்டது போலத்தான்! தேவத்தில் ரத்தமென்பது போல்லாதது! அதன் திமிர் அடங்குகிறவனையில அதை அடக்கியே ஆனவேண்டும். குழந்தாய்!

உத்பலா:—உன் வார்த்தைகளை எல்லாம் உன் மனதிற்குக் காவலாவர்களாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், நானும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள்வனா, புருஷர்கொல்லாப் விசேஷமாய் பிறர்க்கு புத்தி கொல்லுகிறார்கள்; சில சமயங்களில் அவர்களுபதேதம் அவர்களுக்கே பரிக்கிறதில்லை. நான் உனக்குப் புத்திரபாலத்தொத்துவார்தலால், உன் உபதேசத்தை நியும் கொஞ்சம் மறவாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்! ஸ்திரீகளுக்கெப்பொழுதும் தங்களைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டிய கடமை வீட்டிற்குக்கிறதா, புருஷர்களுக்குத்தான் அப்படிப்பட்ட கட

மையிருக்கிறதாகத் தெரியவில்லை, அல்லது கடமையிருந்தும் அதைக் கைவிட்டுவிட்டார்களோ என்னவோ!

லக்ஷ்மண:—அப்படியெல்லாம் சந்தேகப்படாதே, உத்பலா! நேரமாகிறது, நான் போய் வருகிறேன்; அதோ அப்பாவும் வந்துவிட்டார். (புல்லுதிபவர்தா வருகிறான்) இரண்டேதரம் ஆரீர்வாதம் பெற்றால் இரட்டிப்பு சேஷம், இன்னொருதரம் உத்தரவு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்பா!

புல்லுதி:—இன்னுயிர்க்கே தாமதிக்கிறாயா, எவ்வா லக்ஷ்மண! அடே பழித்தியக்காரா, வண்டி காத்துக்கொண்டிருக்கிறதே உனக்காக! நல்லது! இந்த இரண்டொரு வார்த்தைமட்டும் ரூபகமிருக்கட்டும்:—உன் நடவடிக்கைகளில் ஜாக்கிரதையாயிருந்துகொள். மனதில் உன்வெதலாவதையும் எல்லாவிடத்திலும் வெளிவிடாதே. ஒன்றையும் நிரயோசிக்காமல் செய்யாதே. எல்லாவிடத்திலும் கிரேகமாயிரு; அதற்காகக் கண்டவர்க்கிடத்திலெல்லாம் பல்லியிரித்துக்கொண்டு உன் கெரவத்தை இழந்துவிடாதே. சலித்துப் பொறுக்கி எடுத்த கிரேகிதர்க்கரிடத்தில் மட்டும் அந்நகுக்கமாயிரு! முதல் முதல் கணம் சலாம்பெய்து கைகோர்த்த உடனையே ஒருவனை அந்நகுக்க கிரேகிதர்க்கு பாலிக்காடீதே. சண்டைக்கே போகாதே! அப்படிப்போக கேர்த்தால் எதிர்கு உன்னிடத்தில் அச்சமிருக்கும்படி நடந்துகொள். எல்லா சொல்வதையும் கேட்டுக்கொள்—உன் சொந்த அபிப்பிராயத்தைமட்டும் அவ்வளவு எளிதிலாவது அல்லது பிடிவாதத்தோடாவது வெளியிடாதே! பிடிவாதமெல்லாம் வார்த்தைகளில் வேண்டாம், நடத்தைபிரிக்கட்டும். உயர்ந்த உடுபுகளாகவும் சத்தமாய்நடக்கவும் போட்டுக்கொள். ஆனால் காதுபிர் உற்றப்பார்க்கும்படியான உடுபுகளைப் போடாதே, ஒருவனுடைய உடைமையர்கொண்ட விசேஷமாய் அவனுடைய மாதிரியை ஆற்றித்துவிடலாம். புல்லியில் இருப்பவர்கொல்லாம் உடுப்பு கிஷ்யத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருப்பார்கள். கடனும் வ:க்காடீதே, கடனும் கொடுக்காதே. கடன் வ:க்கினவன் உருப்படமாட்டான். கடன் கொடுத்தால், பணத்துக்குப் பணமும்

போய் சிறைத்துக்கு சிறைமூல்கெட்டு மனஸ்தாபமுண்டாலும். எல்லாவற்றிலும் மூக் கிபமாக உன்மலையறித்து பிசகு வறியில் போகாதே! அப்படியிருந்தால்தான் உனக்கும் நலம், பிறருக்கும் விவதியில்லை. மடங்களை சிறந்தையாய் அப்பிப்பித்துவா! கடவுள் உன்னை ஆசிரிப்பதிப்பா!'

லக்ஷ்மணன்:—அநேக நபஸ்காரர்! உத்திரவுகொடுங்கள்!

புலஸ்தி:—சேரமாவாது, வெளிக்காரிகள் எல்லாம் உனக்காகக் கரத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

லக்ஷ்மணன்:—உத்பலா, என் சென்னதேல்லாம் குரபகமிகுக்கட்டும்!

உத்பலா:—எல்லா என் குரபகத்தில் பட்டி வைத்திருக்கிறேன்! இதே சாணியையும் உன்னிடத்திலேயே ஒப்புவித்திருக்கிறேன்.

லக்ஷ்மணன்:—போய் வருகிறேன் (என்று போய்விடுகிறான்.)

புலஸ்தி:—என்னிடத்தில் என்ன சொன்னான், உத்பலா?

உத்பலா:—ஒன்றில்லை, புலராஜாவைப் பற்றி என்னவோ சொன்னான்.

புலஸ்தி:—நல்ல வேளையாய் குரபகப்படுத்தியே! அவர் இப்பொழுது உன்னிடம் அடிக்கடி வந்து பேசுகிறதாகக் தீர்மானப்படுகிறேன்! நீயும் அவருக்கு யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் அவரோடு தாசாலமாகப் பேசுவதாகத் தெரியவருகிறது. இது என் கௌரவத்துக்கும் என் புத்திரியாகிய உன் கௌரவத்துக்கும் அவ்வளவு உசிதமல்லவென்று நான் உனக்கு முன்னாக்கிரகையாகச் சொல்லுகிறேன். உங்களுக்குள்ளிருக்கும் உண்மையைச்சொல்!

உத்பலா:—அவர் அவ்வெல்லாம் என்னிடத்திலேயே குடிக்கொண்டிருப்பதாக அடிக்கடி எழுத்து முலமாதயம் சேரிலேயும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்.

புலஸ்தி:—சே! அன்பார், குடிக்கொண்டிருக்கிறதாய்! சீ என்ன பச்சைக்குடிக்காத,

யாதிரி பேசுகிறே! இதெல்லாம் திசபென்று கம்புகிறாயா என்ன?

உத்பலா:—இததப்பற்றி என்ன தீர்க்கிற தென்று தெரியவில்லை, சுவாமி!

புலஸ்தி:—நீ ஒன்றும் கவலைக்கத்தெரியாத குடிக்காதபென்று தீர்க்குதுக்கொள்! அதே மாதிரி நடந்துகொள்! இனிமேல் அவர் ஏதாவது குடிக்கொண்டிருக்கிறதாகக்கொள்ளு! 'மக்கள் குடி மக்களோடு குடிக்கட்டும்' என்று வேண்டாம்" என்று சொல்! இல்லாவிட்டால் நீயும் குடிமயக்குத்தலைப்பட்டுப் போவாய், நம் குடியும் கெட்டுவிடும்.—இதற்கு எந்தக் குடி! ஒன்று, இரண்டு, மூன்று—சே! தாலாகிய! உது!

உத்பலா:—சுவாமி! அவர் மரியாதையாக எவ்வளவு சொல்லா சொ அல்லவதுதான் சொன்னது பெரிய பிதமிருகி ஒன்றும் சொல்லவில்லை!

புலஸ்தி:—மரியாதைக்கென்ன குறையு! போ, போ அப்பத்தியமே!

உத்பலா:—எல்லா தேவதைகள் முன்பாகவும் தான் சொல்லத்தெல்லாம் உண்மைபென்று சத்தியம் பெய்கிறதாய்!

புலஸ்தி:—இதெல்லாம் குருகி பிடிக்கிறதற்கு ஸ்கம்பென்று அறித்துக்கொள். பெண்வனத்தின் தாயமாவது வார்த்தை இன்னது சொல்கிறேயென்று தெரியாமல் எவ்வளவோ பித்தர்சொல்லும்! இதெல்லாம் கண்ணாடியில் பதரியும் சத்திரத்தையால் கைக்கேட்டாதனா. இனிமேல் நீ அவரோடு அல்லவது தாசாலமாகிராதே! உன்னோடு அவசியமாய் பேசவேண்டிய விஷயமிருந்தாலொழிய அவரை உன்னிடத்திற்கு வரவொட்டாதே! அவர் கிறமின்ன! இனி பெரிய அந்தஸ்துக்கு வரப்பட்டவர். அவருக்கும் நமக்கும் வேறுதாம். அவர் சொல்லத்தான் றையும் நீ கம்பாதே. இதெல்லாம் குடிமயக்குக்கேத்தே பேசக்கல்! ஆதலால் இனி நீ அவரோடு அதிகமாகப் பழக்கம் வைத்துக்கொண்டாதே! ஐக்கிரகை! போ!

உத்பலா:—இனி நக்கல் சொல்லி செய்கிறேன், சுவாமி!

(எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

காக்கி-4.

இடம்:—அரண்மனை வாசல் தாழ்வாரம்.

காலம்:—இரவு முன்றுவது ஜாமம்.

(வேழமசந்திரனின், ஹிரிராஜனின், மார்க்கசேனன், மூவரும் வருகிறார்கள்)

வேழமசன்:—அதிக குளிராகவிட்டையா இப்பொழுது?

ஹிரிரா:—ஆம், காற்று வெகு சிதறபாகத் தானடிக்கிறது.

வேழமசன்:—இப்பொழுது அஸ்தமித்து எவ்வளவு நேரமிருக்கும்?

ஹிரிரா:—இரண்டாவது ஜாமம் அடிக்கடி சமயமாயிருக்கும்.

மார்க்க:—இல்லை. அடித்தாகிவிட்டது.

ஹிரிரா:—அப்படியா! எனக்கு காது கேட்கவில்லையே! அப்படியானால் அவ்வுருமை தோன்றுகிறதேன் வந்துவிட்டாற்போலிருக்கிறதே!

(வாத்திய கோஷமும், பீரங்கி வெடிகளும் கேட்கின்றன) இதென்ன. இரைச்சல் கேட்கின்றபீத, இன்னதென்று தெரியவில்லை.

வேழமசன்:—பாண அளிகள் தனது இஷ்டமிதிர பந்துக்களுக்கு விருந்தளித்து, வாத்திய கோஷங்களுடன் மதுபானம் நடத்துகிறார்.

ஹிரிரா:—இது எப்பொழுதும் வழக்கமா? இன்றைக்குமட்டும் புதிதா?

வேழமசன்:—மன்மதனுடைய உற்சவகாலமாக இம்மாதத்தில் இம்மாதிரி வழக்கங்கள் உண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இந்த உயர்ந்த மரியாதையும் இத்தனைகாலமும் அதிக அனுபவத்தைக்கு அளமல் மழுங்கிப்போயிருந்தது! இப்பொழுதுதான் நமது பாண அளிகளுடைய பரவரத்தினத்தினால் தலையிடுத்து நமமை காணும் வீரத்தாதிரம் சென்றுகொள்ளும்படிக்கும், பிழை நம்மை அவமதிக்கும்படிக்கும் நடப்படிருக்கிறது! ஒரு வாய்மென்னவென்று குறியெய்யப்பார்க்கு பிழை குடிட்டுக் கொண்டுவர்ப்பால், அவரவரின் அனனத்துக்கு வழிவகுத்தவர்களைக் கண்டிப்பாய் பார்க்கும்படிக்கும், பிழை நம்மை அவமதிக்கும்படிக்கும் நடப்படிருக்கிறது! இது போகிறேன்!

பிராமணர்கள்கூட இந்த அப்பியாசத்தைக் கொஞ்சம் ரகஸியமாய் அனுஷ்டித்துவர ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களைய சாமரன்ப ஜனங்களுக்குக் கேட்பானேன்! பெரியோருடைய கல்ல குணங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறது வெகு கடினமாயிருக்கிறது! அவர்களுடைய கெட்ட குணங்களைக் கற்றுக்கொண்டேவிட்டால் நாமும் பெரியோர்களாகக் கொண்டாடப்படுவோமென்கிற எண்ணம் சாமரன்ப ஜனங்களுக்கு உண்டாகி வருகிறது! அவர்களை கற்றுக்கொள்கிறதும் சலபமாயிருக்கிறது!—

ஹிரிரா:—அதோ வருகிறது பாருங்கள்!

(பிதரு தேவதை வருகிறது)

வேழமசன்:—சகல தேவதைகளும் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும்! நீ நல்ல தேவதையோ, தூதர் தேவதையோ, பூதமோ, பிசாசோ, சுவர்க்கத்திலிருந்துவருகிறாயோ, நரகத்திலிருந்து வருகிறாயோ எனக்குத் தெரியவில்லை; எப்படியிருந்தபிதருமும், யாராயிருந்தபிதருமும், என் பிதா குபமாக வந்திருக்கிற உன்னை பிதாவாகவே பாவித்துக் கேட்கிறேன்; நீ இங்குவந்த காரணமென்னவென்று சொல்; உனக்கு திருப்திசெய்யக்கூடிய விஷயம் ஏதாவது செய்யப்படாமல் குறைபாடுகளுக்கிடா? பிதருக்கிரிபைகளில் ஏதாவது குற்றம் நடந்ததா? அல்லது மறுபடியும் இந்த மண்ணையும் மரத்தையும் வானத்தையும் நிலையையும் பார்க்க ஆசையாயிருந்ததா? என் ஒன்றும் தோன்றுது பிரயிக்கிறேன்! பதில் தெரிய வேண்டும்.

(தேவதை வேழமசந்திரனை ஜாடையினால் அழைக்கிறது)

ஹிரிரா:—அது உங்கவிடத்தில் கணியாக ஏதோ ரகஸியம் சொல்லக் கப்படுவதுபோலிருக்கிறது!

மார்க்க:—அது எவ்வளவு அழகாயும் பரியாதையாயும் அழைக்கிறது! ஆனாலும் தங்கள் அதை நம்பிப் போகாதேயுங்கள்!

வேழமசன்:—போனுவென்ன; அது என்ன செய்துவிட்டபோகிறது! இந்த உயிரை நானும் நிகுருமோக மடக்கவில்லை! அறிவில்லாத எனதாத்தமவை அது ஒன்றும் நெய்யமுடியாது! வாய்மென்ன; அது என்னை மறுபடி கப்படுகிறது, இதோ போகிறேன்!

மார்க்க :—அது ஒரு துரித்தீதவதாயாகி
நூறு நூறாகி எங்கையாவது காடுமேடெல்
லாம் வந்திருக்கிறதுக்கொண்டுபோய், எங்
கையாவது சமுத்திரத்தில் தள்ளியாவது கழு
த்தை முறித்தாவது கொண்டுவிட்டால் கரங்
கள் என்ன சொல்லிவாம்? இந்தத் தடவை
மட்டும் தான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்!
(என்று ஸ்ரீமதரத்திரனைக் கையைப்பிடித்துத்
தடுக்கிறான்.)

[illegible]

ஸ்ரீராமா :— நீங்கள் போங்கள் ! ஆனால் இந்த
வர்த்தையைமட்டுமே கேட்டுப்போங்கள்-அது
மூடன் கொம்போதெல்லாம் அதைப் பூத
மாக நினைக்காமல், தங்கள் பிதாவாகவே பா
கித்து, அவருமிகுடனிருக்கும் தூதர்தான்
பெரியதூதரெல்லே போங்கள் ! என்ன கட
இருப்பதாக பாவித்துக்கொள்ளுங்கள் ! இல்

————— (※) —————

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

(சுவது அநிகாந்தொடர்க்கி.)

தமிழர் வெகு அடக்கியிருந்தபடியால் காரியணசாஸ்திரிகள் வெவ்வேறாகிய அம்மான் இருக்கிறனா என்பது பரம்பரை. அம்மன் இருக்குமிடமில் தானியம் பார்த்ததற்கு அளந்தும் செய்துவிறுவான். வெய்துவதும் அம்மான் இல்லையென்று கண்டுக்கொண்டால் காரியணசாஸ்திரிகள் கண்டொட்டாமல் பரம்பரை. வீதவாண்டுகளுக்கு உட்காராமல் வருப்படிக்கு அவர்களுக்கு காசித்தம்பட்டினம் ஏதாவது இருந்ததென்று மென்று சேஷம்மா காரியணசாஸ்திரிகள் கருதுகின்றார்கள். காரியணசாஸ்திரிகள் தாங்கள் ஏதாவது கொடுத்தால் போடுகிறேன் என்று. சேஷம்மா பிறகு சங்கந்தில் தியாகத்துக்காக அவரின் தாய்மாமன் கொடுத்தார். அவர் அந்த வாய்க்கொண்டிருந்தால் கருகாக கருகாக வாய்க்கொண்டிருந்தால். தவன் வெகுண்ட சங்கந்தையெல்லாம் வாசித்தான். வாசிக்கும்போது இடையே இடையே கருகாக கருகாக வாய்க்கொண்டிருந்தால் கருகாக கருகாக வாய்க்கொண்டிருந்தால். தவன் வெகுண்ட சங்கந்தையெல்லாம் வாசித்தான். வாசிக்கும்போது இடையே இடையே கருகாக கருகாக வாய்க்கொண்டிருந்தால் கருகாக கருகாக வாய்க்கொண்டிருந்தால்.

நாசிட்டால் த:னும் தங்களுடன் வளருகின்றனர்!

தேறமரசு:— வெண்டியதினிலே! புது என்
னைத் தனியாக வரச்சொல்லித்தான் கப்பற்
பெறு (என்று தேவன்காட்டன் பேய்க்கிடு
கன்)

ஹரிதா: — ஆய் வெகு துதுதாயிடுக்தி
நர் ! பபப்பட வபின்லை.

மார்க்கை:—தாம் அவரை இப்படி விட்டுவிடுவது சரியல்ல! காழும் கூடப் போகவேண்டியதுதான்!

ஹிரா:—அதிக பாயத்தில் போயால்
கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய ஆரத்தில் நி
போம்!

மொர்க்கை:—இன்னவா முட்டெந்தனமாயிடு
க்கொடு! உதென்ன அருமை தெரியவில்லை

ஹமீரா:—காவம் கெட்டுக்கிடக்கிறது! மதுபத்திற்கு என்னவோ சிபிதம் விடாய் போகிறது!

மார்க்க —பொன்னம் வாளுந்தம்.

(இருவரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

(இன்னும் வரும்.)

சுலயாணம்சேஷையருக்கு 15,000-ரூபாயிலும் காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு ஒருபைசா செலவில்கூடமலும் முடிந்தது. ஆனால் காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு அந்தக் கல்யாணத்தில் மகாதேவியார் பின்னா சலிக்கரிச் சம்பாதித்த பத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்தும் போதெல்லாம் வயிற்றுக்குச் சொந்திரும். கடைசியில் காகசுத்தோடு சம்பந்தி காராயணசாஸ்திரிகளை சேஷியார் காமேசுவரயார் இருவர்களுக்கும் ஒருவரை வரையில் வழி அனுப்பிக்கொடுக்கும்போது கூட காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு அந்தச் சம்பந்தம் இடையே வரையுருக்கிருவே எவ்வித விசாரம் போகவில்லை.

(அதிகாரம், 1-வது)

காராயணசாஸ்திரிகளுக்கு குழந்தை நிராமச்சந்திரன் ஓர் தாயா நிக்கரான் போத்தோன் திருவனையொழிய அந்தக் குழந்தை அந்தக் குடும்பத்திற்கு அதிகபடியானதல்லாது அது செஷ்யையாயிருந்து எல்லோரும் அந்தச் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. இராம பதலம் அவருக்கு இராமச் சந்திரனை என்னசெய்யலாமென்று யோசனையொழிக்கவாயிருந்தது. அடிக்கடி யோஷித்துப்பார்த்தார். கடைசியில் முன்னாடி சேஷியாயைப் பிரித்து வைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படி அதில் அவர் சரியாகவாவிட்டால் பிறகு காகசுத்தோடு இராமச் சந்திரனை யுரிசேடலாமென்று யோசித்தார். சேஷியருக்கு அடிக்கடி தன் வாரக்குவரும்படி கடிதம் எழுதினார். ஆனால் தங்கத்திற்கு கிடைப்பியேவைச் செய்யாமல் சேஷியார் வரக்கூடவில்லை. காராயணசாஸ்திரிகள் இதனால் தன் யோசனையே செட்டிப் போவதை உத்தேசித்து தங்கத்திற்கு கிடைப்பியேவைச் செய்வதாகத் தீர்மானித்தார். உடனே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டன. சேஷியார் வெகு ஆடம்பரத்துடன் கிடைப்பியேவைத் திறுக்குப் போயிருக்கு சீரவரிசைகள் வராமலாக்கப்பட்டார். கிடைப்பியேவைகளைப்பிறகு காமேசுவரயார் தங்கம் எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு வரக்குப்பரப்பாவிட்டார். சேஷியாரிடமிருந்து கொஞ்சகாலம் அங்கியேய இருந்தார். காராயணசாஸ்திரிகளை அவருக்கு வெகு உபகாரமெல்லாம் செய்தவந்தார். இப்படி இருக்க, காமேசுவரயாரிடமிருந்து இராமையாளுக்கு உடம்பு சரியாகவில்லையென்று கடிதம் வந்தது. சேஷியார் உடனே வரக்குப்பரப்பாவிட்டார். இராமையாத்திரிக்குப்பிறகு இராமச் சந்திரனுக்கு உடம்பு சரியாக இருப்பதாகத் தெரிந்து காராயணசாஸ்திரிகள் உறுபடியும் சேஷியாரை வரும்படி கடிதம் எழுதினார். சேஷியார் அந்த கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகு காமேசுவரனை அழைத்துத் தன் வாரப்பிராமையப் பார்ப்பதற்குப் போவதாகக் கூடுகலையாய்விட்டம் கொண்டு புறப்படவில்லாதார். இவ் போக சமயம் தங்குப் பரப்பின் மீது பட்டிருப்பவர்கள் பரிசுஷயத்தினால் வந்த சபாசாரம் வருவதற்குச் சரியாக இருந்தது. சேஷியருக்கு மரப்பின்ன பரிசுஷயத்தினால் வெகு சந்தோஷம். பிறகு சேஷியார் அடிப்படியே ஒருமாதம் இருந்தார். அவருக்கு காராயண

சாஸ்திரிகள் தினத்தோறும் வெகு உபகாரம் செய்தவந்தார். சேஷியார் கொஞ்சம் ஸ்தோத்திரப்பிரம். சம்பந்தி இப்படி உபகாரம் செய்யச்செய்ய அவர்பேரில் பிரியம் அதிகரித்தது. ஒருகால் இருவரும் காராயணசாஸ்திரிகள் தோட்டத்திற்குப் போயிருந்தார்கள். அங்கே காராயணசாஸ்திரிகள் சம்பவத்தைத் தருவித்து சம்பந்திக்குச் சொந்தித்ததாகத்தக்கு இனகர் படுக்கிப்போடக்கொண்டார். சேஷியார் இந்தச் சந்தோஷத்தில் தமாவதம் காராயணசாஸ்திரிகளிடமிருந்து பேசத்தவந்தி “சாஸ்திரிகளே! கீழியில் ஏதார்த்தமாக உங்களுக்கு உடம்பம் என்னக்கு இஷ்டமில்லை, என் பெண்ணை யாராவது உத்தியோகவென்று விட்டால் கெடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கேன். அப்படியே ஒரு மடியெடுக்கெட்டார் பின்னக்குப்பார்த்து ஐராதத்தைக்கூடவாக்கிவந்தேன். அதற்குள் எங்கண்ணா காமேசுவரயாருக்கு வெகுபோம் வந்தவிட்டது. என் தவரிடமருந்து முதல் சொல்லியிலையாம், அந்தக்கோபித்துக்கொண்டு தன்னிடம் சுல்லயான பிரஸ்தாபமே எடுக்கவேண்டாமென்று சொல்லி எழுதிருந்து போய்விட்டார். பிறகு அவருக்கு எல்லாவற்றைக் கொள்வதற்குள் வெகு கலப்பப்பட்டுப் போய்விட்டேன். அதன்பிறகு என் தவரிஷ்டப்படியே விட்டிவிட்டேன். அவர் உங்களுக்கு சம்பந்தத்தான் செய்யவேண்டுமென்று பிழுவாய் செய்தார். என் தவரை மீறி நடக்கக் கூடவில்லையென்று. காராயணசாஸ்திரிகளைத்தவர வெறொன்று இதைச் சேட்டாலும் காமேசுவரயார் செய்தது தனக்கு தனவேமென்று அதுகூட சிவாடிப்பார்கள். ஆனால் சபாபுசாணியாலிய காராயணசாஸ்திரிகள் அப்படிச் செய்வதில்லை. உடனே தன் சேட்டை எண்ணத்தை சேஷியாருக்கும் இராமச்சந்திரனுக்கும் ஆரம்பித்தார்.

காராயணசாஸ்திரிகள்—சேஷியாவான் என் இதுவரையில் தங்கிடம் உன் சங்கதியைச்சொல்லுகின்றோரப்படுத்தி கொண்டிருக்கேன். என் உங்கக் குடும்பத்தில் அதிகாரம் புகுசாவிட்டாலும் தல்லயாணத்தின்போது பார்த்தபட்டில் காமேசுவரயாருக்கு உங்கலிடம் மதிப்பே இல்லாமென்று தோன்றிற்று. தாக்கென் இன்னொரு பிரஸ்தாபித்ததால் என்னக்கு அது வித்யம் கியாபத்திற்கு உத்தி.

சேஷியார்—மதிப்பு என்ன! அவர் தமையன் இல்லையாம். அவர் என்னிடம் மதிப்பு வைப்பானேன். என்சாதின அவரிடம் மதிப்புவைத்து மரியாதைகக இருக்கவேண்டும்.

காராயணசாஸ்திரிகள்—யார்வான் தங்கன் அவரிடம் மரியாதை இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்பது என்சாதின. என்னுள் என்சாதின இவ் பிரஸ்தாபகத்தான் இருக்கிறேன். அவரைக் கண்டால் உட்காந்து இருக்கவேண்டாம். ஆனால் என்சாதின அதற்குத் தகுந்தாப்போல் என்னிடத்திலும் மரியாதையாம் இருப்பார். உங்கக் கோழி வர்ப்பதைப்போல் இருக்கமாட்டார்.

காமேசுவரயற்குடும் விரோதம் வருமென்பது ஞாயணசாஸ்திரிகளுக்கு நிச்சயம். இப்படியிருக்க வெங்கிடராமசாஸ்திரிகளும் கடத்தம் போனவுடனே தாமதம்செய்யாமல் புறப்பட்டிருந்தார். அவர் வந்து சேர்ந்ததும் ஞாயணசாஸ்திரிகளும் அவரும் தனியாகக் கலந்து கொண்டார்கள். பிறகு ஒரு நாள் மூன்றுபேரும் தோட்டத்துக்குப் போனார்கள். அங்கே வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள் தன் வீதத்துக்கு ஞாயணசாஸ்திரிகள் வேண்டுகோளின்படி சேதம்யர் மனதைக் கலையச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள்:—என்ன அண்ணா நீங்கள் வந்து ஞானாசக்தாமே. சிங்கிரம் திருப்பிக் வல்லி—குடும்ப விசாமே உங்களுக்குத் திடையாது என்று அங்கே காமேசுவரயர் புகார் செய்திருக்கிறார்.

ஞாயணசாஸ்திரிகள்:—ஓகோ இது வேறே புகாரா! சம்பந்தி அய்யாவானே! நான் சொன்னது எப்படி நடக்கிறது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

சேஷம்யர்:—என் அவர் ஒருவர் குடும்பத்தில் பொறுப்பாய் இருப்பது போதாதா! எல்லா வெங்கிடராமசாஸ்திரிகளே! உமரிடம் அண்ணா கல்யாணம்செல்லு என்ன ஆசைது என்று சொன்னார்.

வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள்:—அவர் சொல்வானேன் எனக்குத் தெரியாதா! செல்லுகளெல்லாம் பதினாறாம் ரூபாய்க்குமேலே ஒரு அளவாக உட்காட்டி வைக்கிறார். ஒவ்வொரு செல்லம் எனக்கு கண்ணுக்குத் தெரியும்.

ஞாயணசாஸ்திரிகள்:—சம்பந்தி அய்யாவானே என்ன சொல்லவில்லையா! ஒரு குடும்பமாயிருக்கிற சகாய் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பொறுப்பில்லை பொறுப்பில்லை மொன்று உங்கள் பேரில் பழி போடுகிறது. பொறுப்பு இருக்கிறவர் ஞாயணம் ரூபாய் ஒன்றித்தக்கொண்டு தனியாக வரவாங்கி விசயிடுகிறார்.

வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள்:—மாமல்பின்னா! நீரும் என்ன சொல்லி என்னசெய்கிறீர். அவர்கள் அண்ணன் தம்பிகள் எப்படி இருந்தாலும் இருக்கலாம். நீய் அதைச் சொல்லலாமா! ஆளுமைய் இப்படிப்பட்ட அபிமானம் எங்கேயுப் பார்த்ததில்லை. சேஷம்யர் பங்காளத்தில் சுகமாய் இருக்கிறார். அவருக்கு என்ன தெரியுமே! சேஷம்யர் பெண்ணைத் துக்கல்பாணத்தின்மேதுகாணை கை செய்தார்கள். அந்த குழந்தைப்பயிலைபோல காமேசுவரயர் பின்னையப் போர்ப்பாரும். இப்பிப்பிச்சுக் கணாநாள், பருத்தித் தொகைகடையுத்திராசும் கொடியோடு தொகுதித்த. கல்லு வைக்கிறதென்க் காதில் போடப்பட்டிருந்திருந்தும் கல்பாண கைகளையும் காமேசுவரயர் பண்ணிப்போட்டிருக்கிறார். மேலும் வாக்கில் வந்த பண்டங்கள் ஒன்றும் வாக்கில்லை. எல்லாம் வாக்கில் கொடுக்கிறார். சேஷம்யர் சம்பளத்தைப் பும் பாரும் காமேசுவரயர் சம்பளத்தையும் பாரும். காமேசுவரயர் சம்பளத்தின் தேரத்தில் இருக்கிற கைகயின் விவரில் பத்தில் ஒருபாகது சேஷம்யர் சம்பளத்தின் தேரத்தில் இருக்கும், இதுதான்!

யாணத்தின்போது அவர் கைத்துணருக்கு 200-ரூபாய் கொட்டுக் கொடுத்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா.

சேஷம்யருக்கு இதைக் கேட்க அனாகுதையாய் இருந்த சந்தேகமும் நீங்கிற்று. வெங்கிடராமசாஸ்திரிகளும் காமேசுவரயர் கைத்துணருக்கு 200-ரூபாய் கொடுத்ததைச் சொல்வானேன்! சேஷம்யர் கபடமந்தவராதலால் அவர்கள் இருக்கும் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதைவினைக்கவே இல்லை. எதார்த்தத்தில் காமேசுவரயர் காமேசுவரயர் பின்னாக்கு ஒரு கையாவது செய்துபோட்டது இல்லை. எல்லா கைகளும் காமேசுவரயர் பெண்காதி தன் கைகளே விடது அதைக்கொண்டு செய்துபோட்டதாதான். காமேசுவரயர் 200-ரூபாய் தன் கைத்துணருக்கு கொடுத்ததும் இல்லை. காமேசுவரயருக்குத் தன் மாமனாத்து மனுஷ்யே ஒருவரும் ஆகாது. கல்யாணத்தின்மேதுகா எதார்த்தத்தில் பதினாறாயிரம் ரூபாய் செலவானது. சேஷம்யர் அந்தக் கணக்கைப் பாராதவராதலால் வெங்கிடராமசாஸ்திரிகளும் ஞாயணசாஸ்திரிகளும் காமேசுவரயர்பேரில் கோழி சொல்லக் சொல்ல சேஷம்யருக்குத் தமையன்மீது கோபம் அதிகரித்தது. கடைசியில் இதுதான் சமயம் என்று கண்ட வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள் "எல்லா சேஷம்யரே! கல்யாணத்தின்மேது 2000-ரூபாய்க்கு எழுதிக்கொடுத்த பான்ருப்பணம் கொடுத்தாயிட்டேன்" என்றார். சேஷம்யர் அதை என்ன இச்சேவாக்கிக் கொடுத்தவிட்டேன்.

வெங்கிடராமசாஸ்திரிகள்:—எல்லா அதுதான்கேட்டேன். காமேசுவரயர் அது குடும்பத்தைச் சேர்த்து அல்லவென்றும் அது உம்ம சொந்தக் கணக்கென்றும் என்னிடம் சொன்னார்.

ஞாயணசாஸ்திரிகள்:—சம்பந்தி அய்யாவானே என்ன சொன்னது சரியாகப் போய்விட்டதா!

சேஷம்யர்:—சரி, நான்! ஒன்றும் இருக்கிற குடும்பத்தில் இப்படி இருப்பதானான் அனர்த்தம் வருகிறது.

இப்படி இருவரும் சேஷம்யர் மனதைக் கலத்தக் கொண்டே சேஷம்யரை வெகு சகமாய் வைத்திருந்தார்கள். ஞாயணசாஸ்திரிகள் தினக்கேதும் சேஷம்யருக்கு எது வேண்டுமானாலும் வாங்கிக்கொடுப்பார். சில சமயங்களில் தூக்கம் இல்லாமல்போனாலும் தூன் இருப்பதுபோல பாசாக்கு பண்ணிக்கொண்டே தானே கடைக்குப்போய் சாமான்கள் வாங்கிவந்து, தூக்கம் வாக்கிவந்தபோல் பாசாங்குசெய்வார். இப்படிக்கொஞ்ச நாள் இருந்த சேஷம்யர் ஞாருக்குப்போய் உடனே பாகத்துக்கு ஏற்பாடுசெய்ததாகச் சொல்ல வெங்கிடராமசாஸ்திரிகளுடன் புறப்பட்டப் போகவிட்டார்.

எஸ். குராமல்வாய் ஸ்ரீ, பி. ஏ.

(இன்னும் வரும்.)

27.

மலகன் முதலான ஆஸுபாஸன் வதைத்து
மாதவா இத்தியனை உயிலாக்கும்;
ஆயிவிருமே ஞாங்கன் வேஷத்திலுமதைத்து
அந்தக்குறையு உட்கிவிடுவோ!
கெருடவாணரும் அவர்க்குப் பார்த்து
கெட்டமாய் ஒருவார்த்தை சொல்வர்:
ஒருக்காலும் உங்களுக்கு மானஸிலுமலகே
உபாயத்தைச் சொல்லுவேன் சோபணம் சோ
[பணம்.]

28.

அங்கேபோய்ச் சொல்லுங்கள் ஆஸுபாஸனுடனே
'அயிர்த்த பாஸு செய்தோமானுக்கே,
கெட்டும் எங்கடும் சாலிலிலே ஒருக்காலும்
கெட்டுருமாயயிர்த்த சடைபோய்'
இப்படிச் சொல்லியே ஆஸுபாஸன் எல்லாம்
இங்கே கூட்டிக்கொண்டு வரக்கேள்
அப்போ ஆஸுபாஸனுக்கு வேலுமாத் திறம் இருக்கம்
அயிர்த்தம் உங்களுக்குத் தான் சோபணம் சோப
[ணம்]

29.

பார்க்கையில் காண்கு ஓவாதுகிசியையும்
புறித்துக்கொண்டொன்று போடுங்கள் —
நீதாமல்போய் மங்கிரத்தை மத்தாகவும்
நீண்ட வானுலி சலிந்துவாய்
வைத்துக்கொண்டு கட்டைச் சடைத்தோனும்
வரும் அகிலேயிருந்து அயிர்த்தகுடம்—
கெட்டமாய் உங்களுக்குத்தான் அயிர்த்தம்
நீங்களை புறிப்பீர்கள் சோபணம் சோபணம்

—()—

நேயர்களுள் அஸுபாஸனுக்கு அயிர்த்தம்
கடைநிலி

30.

காங்கியுடைய சம்மதத்தை கெல்லாம்
சுலா தேவாளும் ஆஸுபாஸனுடன்
ஒருக்காலமல்லாமல் போய்ச் சென்னையுடனே
அந்தத் தளவங்கேட்டு என்னதென்னதே—
அந்ததுகொண்டு அந்த தேவாளும் ஆஸுபாஸனுடன்
கூடப்பட்டுக் கடைநிலி கூடவந்தார்கள்
கெட்டியே காண்கு ஓவாதுகிசியையும்
கூடப்பட்டுப் போட்டார் சோபணம் சோப
[ணம்]

31.

காங்கியை மத்தாகக்கொண்டு
வானுலியைச் சலித்துக்கொண்டு
கட்டியாய் வானுலியை ஒருமுது கட்டி
தலப்படுத்தி அஸுபாஸனுக்குத் தான்—
வானுலிதேவோபிடே ஆக்குமாய் தேவர்கள்
வாங்குபுத்தையை பிடித்திருத்தார்கள்.
சுலா ம் குருள் சபையுள் சந்திரவாசு
இத்யார்க்கு வந்தார்கள் சோபணம் சோபணம்—

32.

திருக்கிணர் வேதனைபொறுத்தாமல் வானுலி
கிசியும் விஷத்தையது சந்திரவா
பழுப்போல எட்டுவோமாய் எதிர்க்கத் தவங்கியது
மதனத்தை விட்டோடத் தவங்கியிருக்கன்!
பத்தாளுக்காபத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்றே
பாமேசரும் விஷத்தை விழுங்கிவிட்டார்.
வந்தோத்தரித்துப் பாமேசரைப் பின்னும்
தவங்கியிருக்கன் மதனத்தை சோபணம் சோப
[ணம்]

33.

பாரிஜாதக்காமதேனுவும் மதனமும்
பிரத்த தேவோத்தரிடத்துச் செந்தது;
காரியமும் வந்தான் பாணசந்திரனும் வந்தான்
இத்திரனும் சுசரும் அடைந்தார்கள்—
பின்னும் அனேகம் மதனங்களுள் வந்திடப்
பிரகு அயிர்த்த கலசங்கொண்டு
தன்வந்திரி வந்தார் வந்தியேவி வந்தான்
வானுலி விஷத்துவைச்சேர்த்தான் சோபணம்
[சோபணம்]

—()—

கோவிலின் அலந்தாரங்கி அலந்தாரனை மயங்கி அயிர்த்தம்
நம் பங்கிடல்—அயிர்த்தாபுத்திரா உயிர்த்தி.

34.

வருகச் சஸுபாஸன் அயிர்த்த கலசத்தை
வந்திப் புறித்துக்கொண்டுபோனார்கள்.
நின்னசெய்வோமென்றுதேவரும்போய்ப்பிடிக்க
இவருக்கும் அவர்களுக்கும் சண்டையாக
கோகேசரி ஹரியித்தச் சண்டையைக் கண்டு
கோகமாயைவைத்தயாரித்தார் ஒருமுதுகரித்தம்;
மோகின்னெவகம் தரித்து அந்த அஸுபாஸனை
மோகிப்பித்தானம்மன் சோபணம் சோபணம்.

35.

சண்டை பிடிக்கின்றவர் கெல்லிலே மோகினி
சந்தோகதாமம் மென்ன சின்னவாரான்.
தன்னடைகொடுவான் பாதனம்—பல் காலாழி
தரித்தான் கவத்தினத்தாரில் வந்ததினே;
இதுசேர்த்த பட்டுடன் மேலாபாணமும்
இடையில் சண்டைச்சுரை புறத்தில் சட்டி;
இணையிலா வித்தாகையுடன் மார்பில் முத்து
[மடம்]
இங்குச் சைவங்கையுடன் சோபணம் சோப
[ணம்]

36.

காதலன் பட்டுப்பிராஸே யுதடுள் சகிவாயும்
காதலன் கிரிஸப்போலே வகுருவகனும்;
காதல் குண்டலத்தின் மூக்கு சுத்தகு சொல்
சுருக்குடனின் பின்னர் சட்டி நினைத் [கத்
தரித்தவருக்கிந்த சோகியினையச் சண்டு
தாவாரன் சண்டையை கிழத்துவிட்டு
சுருகின் என்று கத்திவந்த அஸுபாஸன்
அயிர்த்தத்தை வெறுத்தார்கள் சோபணம் சோ
[பணம்]

37.

அம்போது மோசியின்சொல்வன் அஸூரர்களுட
யுடையோடு கேளும் ஈண்டையானால், [மேன,
குப்பாபொன்மகன்வந்த சந்தாலமிந்நதவத
எல்லாதேவருக்கும் கொடுத்திருக்கொருசம் -
எல்லாம் உயர்ந்தருள்சே நான்வரும் உச்சமம்!
(எல்ல) காலியமென்றுவெட்டுத் தோன்றினால்
மலைக்காய்ந்தானுந் துமிர்ந்தவன்கொண்ட
மாயனை மோசியித்தான் சொபனம் சொப
[னம்.

38.

முட அஸூரரும் அபிந்தத்தெய்வோடுதேயின்
மோசியியாயவரும் ஒருசமமாக இருந்தார்கள்!
படனேதேவரும் ஒருவரியாக இருந்தார்கள்.
நுகோ தேவர்க்கமிந்தம் பொழியுமுகர்!
சொன்னகர் ஈண்டைய பரிமாறும்போது
மோயிக்கும் வண் பாதையுருந்த
சொன்னகர்போல் மோசியினாய்க்கொடு அஸூரர்கள்
சுமமாக இருந்தார்கள் சொபனம் சொபனம்

39.

பொட்டென்னை அபிந்தம் அபிவனவும் தேவர்க்குப்
பொழித்தொன்று ஒன்றித்திவருகும்போது
ஒட்டென்கும்போது அபிவனயினுடைய
நுகோ குடத்திருந்தோ சொட்டித்த
மடையர் அஸூரர்களுக்கு அபிவந்தெய்வியல்!
மாயனைய அபிந்தம் மாகு, மேன!
மூயில் ஒளித்த சந்திக்குரியானுடனே
மாகுக்குடத்தான், சொபனம் சொபனம்.

40.

சந்தியாதித்தியன் முடல் தேவர்க்குக்கொல்லாம்
சுமரியாமன் அபிந்தம் பொழித்தான்!
சந்தியாமன்சான் சொல்லிக்கொடுக்கவே அபி
[வையார்
தவையாதித்தான் மாகுவை மோசியின்
மாகுவிந்தவ யிண்டாயாகாதத்திப்போச
(மாகு)வையகிவந்ததே அஸூரர்கள் முன்சே
[வையத்தான்!
மாயத்திவ்ற மோசியின் அபிந்தத்தையானானால்.
முயித்திரு அஸூரர்கள்! சொபனம் சொபனம்.

41.

கானுதே மோசியின்தேயியாயும், வெறுத்
வலத்தையாயும் சுண்டாஸூரர்கொல்லாம்
தலவித்தியிலோமென்று அமாரகாருடனே
தொழுவத்தான் அபிந்தத்தையின்றுவந்த
காருடையபலத்தாலே தெய்வகர் அஸூரர்கள் [மேன!
அபிந்தத்தான் அபிந்தம் பாசாதத்திலே!
காருதிக்குக்கொண்டு விந்தினுடைய ஸ்வர்க்கலோ
[ருத்தி
ஸூரர்கள் இருந்தார்கள்! சொபனம் சொபனம்.

42.

ஆந்த வகுத்தாத்தத்தே தோததோமப்போம்
சொட்டத்திந்தொல்ல! அபிந்தத்தையிட்டார்.
அபிந்தத்தான் சிவன் சுந்தாரத்தித்தேவர்களில்
வந்து வித்தெய்வமட வாக்ருவாரப்பார்:-
லோகமாயையாமல் ஒருகுபமெடுத்தித்தார்
ஒருசம் வளத்தத்தித்தீ நாட்டிநென்சார்.
அபிந்தமென்று வித்தெய்வகுத்தெய்வியல்
அபிந்தத்தியானுச்செய்தார், சொபனம் சொ
[பனம்.

43.

உடையுடபதியங்கே சுந்தாரப்பார்க்கும்போது
உத்தியானவன்கண்டார் அபிந்தத்தே
அபிந்தப்பாசன மோசியன் பென்சொடி
அபிந்தப்பாசன பந்தாடிக்கொண்டிருந்தான்!
சுண்டபுடல் சிவன் உடையுடபதியப்போம்
சுட்டப்பித்தான் அபிந்தத்தையும செய்தார்.
உண்டானார் அபிந்தப்பித்தார் உடனே
உயர்வித்த அபிந்தத்தான் சொபனம் சொபனம்.

44.

மோசியியும் அபிந்தத்தையான மடபத்தான்
மோசியின்குத்த சிவனுடையோடு
வாகனமாய் மித்தபத்தினுத்தியே
வத்தையானவந்திவ வலத்தித்திருத்தார்.
முன்சே பிறும்பாயை மித்திவந்ததோ
முன்சேவார் அபிந்த அபிந்தம்;
பின்சே இப்பொழுதுதொன்செய்ய மோசியின்
[குபம்
பின்சேவர்கே இதுவிதான், சொபனம் சொப
[னம்.

45.

வலத்தையுடைய மகமையதன்சுந்திலே
வகத்திசொடியுள்ளதில் லேசம் சொல்லோம்.
கேளும் பத்தியுடன் சேட்டவர்க்கு மகமம்
கிட்டும் சிவன் சத்தேசியிலே;
புர்வத்தில் தகவலுடைய சன்னிதையாக்கும்
புர்வாவதாம் பமெஸ்வரிக்கு
சார்வர்கொர்நோசாமல் தகப்பனார் யெருத்தித்
[குத்த
தகவாயிப்போனார்! சொபனம் சொபனம்.

46.

தகப்பனார்ப்பாரும் அபிந்தத்தையாவென்று
சொல்லியில்லை, தேவி பொருத்திருத்தான்!
முப்படுமெய்தத்தெய்வமட பாதத்தையும
முட்டிக்கொண்டு குத்தித்த சொத்தான் தகவன்!
சுந்தாரத்தே முட்டித்தையால் தேவி
இவன் பென் சுந்தாரத்தையுடையவென்று
விசையாம் அன்னியிலே மகத்தி பார்வதியாக
லேதேயவதரித்தான், சொபனம் சொபனம்.

47.

இதைக்கேட்டு சசனும் தகனும் தலையைக்கின்று
எறிந்துவிட்டு எல்லாம் கைதேவநிலிட்டு
வந்து இமயகிரித்தத்தில் சங்கைமுன்னே
வடமுனத்தே யோக தபசி ருத்தார்!
பர்வதாளஜமும் ராமதர் சொல்லாலே
பார்வதி குத்தாணி என்றறிந்து
பார்வதிதேவியை நகப்பரூர் சசர்க்குப்
பரிமார்க்கு சொலித்தார், சோபனம் சோபனம்.

48.

வலா¹¹ இப்படியாகத் தவஞ்செய்யும்போது
காரஞால யுன் குன் உண்டானான்.
ஸ்வாயிபுடைய பிள்ளையல்லாமல் ஒருவரால்
காலிலை இவர்க்கு வந்ததிருவே!
தாரகாசாஸாடிபொதுக்கால் தேவர்கள்
ஸ்வாயிமுன் மன்மதனை விநிரூக்கி!
“வாரா¹² மன்மதனை தேவிபோலசாஸா
காழும்படிஞ்செய்வாய்!” சோபனம் சோப

49.

[னம்.

தேவன்சொன்னபடி மன்மதன் பாணத்தால்
தேவிதேவையைத் தொடுத்திருந்தான்!
தேவர்கோபத்தினால் பார்த்துமன்மதனைத்
தடுத்ததுசாம்பலாக்கினார் மூன்றாண்டுகளால்!
பயத்து பார்வதியும்மன் அதைக்கண்டு துன்பப்போய்
பர்வதாஜனை சொல்லால் சபை ருத்தார்.
மன்மதன் சாம்பலப்பிணைத்து விவசர்வா
மனிதருவஞ்செய்தான், சோபனம் சோப

[னம்.

பண்டாலார் உற்பத்தியாகுதல்.

50.

சாம்பலுந்தியருயம்போ துந்திக்கடாகுத்தால்
சாம்பல்பொய்யையைப் பார்த்தார், பார்த்த
சாம்பலினுடைய அந்தக்கடாகுத்தால் [வடன்
சாம்பல்புகுதன் சீவனெடுமூத்தான்.
விவசர்வா அந்தக் குந்தைவாய்க்கொண்டுபோய்
காண்டியுருக்கக் கொண்டுள்ளான்!
விவசர்வா கொல்லால் அந்தக்குந்தையுள்
சுரனெப்படுத்தான்! சோபனம் சோபனம்.

51.

சுரப்புகுய் புகுக்கம் ஸரப்பாறுமுன்
வலுந்ருக் கொடுத்தார் பர்வதையர்!
புகுக்கொருவர்க்கும் அலபொருத்தாகால்
வந்தவழியொருத்து அனுப்பியவந்தான்!
தன்னைப்பாதுவியில் உண்டானதாறுவன்
வலுந்ருக் கொடுத்தான், இதைக்கண்டபின்பு
“வலுந்ருக் கொடுத்தான், பண்டப்பாடு”
சொன்னதால் பண்டப்பாடு, சோபனம் சோப

[னம்.

52.

பண்டாஸான் இப்படி யுண்டானவுடன்
பாதாளத்தில் போனதுஸாஸாக்கேட்டு
எண்டக் அஸாஸான் பண்டாஸாஸாக்கேட்டு
கதப்பதான் பட்டணம் உண்டாகவே
மயனை வகுத்திப் பண்டாஸாஸாக்கேட்டு
மாரோத்திராபுரிக்குத் தெற்குப்பக்கத்தில்
செய்யச்சொன்னால் சோனத்தாபு¹³த்தை மயனும்
செய்தானதைக் குத்திச் சோபனம் சோபனம்.

பண்டாலார் அரகாசு.

53.

கந்தப்பவான் கொண்டு வந்துகொடுத்தார்
கிட்டமித்தாலானும் வெண்காலாங்குடை
கக்கின்போய்யொழுது யுள்ளதம்பியொரு [யுள்
விசக்கனை வலது தோளில்கிருவடித்தான்
இடதுதோளில்தம்பி விவதனை சிருவடித்தார்.
இன்னமொருத்திதக்கை திம்மரன்பான்—
வடிவுள்ளான்கு பெண்டாட்டியுண்டவனுக்கு
வாதாயிர்த்தது¹⁴ சோபனம் சோபனம்.

54.

அத்தடயத்திற் பார்த்து மத்திராஸாஸாசொல்ல
அவனைக்கொண்டு காணும்படித்திருர்.
தவத்தாஸாஸாரின் துப்பத்திகேட்காமல்
கக்கிராசார் கதயம் புத்தியசால்வர்
அதிதியுறையும் சேவகனுசேயக்கன்
அஸாஸானும் செய்கினார் கக்கிரன்சொல்
மதியுத் தர்மமார்க்கு பண்டாஸாஸாஸாக்கு [வால்
வாழ்வு வந்தபொழுது, சோபனம் சோபனம்.

55.

சேவகந்தபொழுது பண்டாஸாஸாஸாக்கு
கெட்ட புத்திலுத்து தேவர்களைப்
படிக்கத் துவக்கினான்! வாலவன் முதலாய்
பிழத்திகொண்டுவந்த தன் கோட்டையினில்
சுவல் கக்கக் கொல்லிச் சேவகாலவே
கட்டினையிட்டான் தேவர்களை.

தருக்கனையில்கப்பட்டிக்கொண்டு விழிக்குந்
[கன்
விவசர்வா அத்தகனே கெட், சோபனம் சோப
[னம்.

¹¹ அகஸ்தி¹⁵ விபரமென்னதும் அஸாஸான்
“வாதா¹⁶ திபிபுபா¹⁷” என்று தாழன் நினைக்கச்
செய்த கொந்ததால் அலருக்கு இத்தப்பேர் வந்தது.

56.

தங்கட்கு விரியை தேவான் வருத்திக்கொண்
தாருகாஸூரனை வதைக்கவென்றே [டார்
சங்கடாதித்திலே மனம்தனை வப்போய்
தானே விலையில் விரும் புலியைப்போலே
ஸ்வாயி தபலிற்ரு துரோகம் கினைத்தால்
சத்துருவாகினுன் பண்டாஸூரன்!
வம்பன் பண்டாஸூரனை வதைப்பதற்கு
மனத்தில் சிச்சயித்தார் தேவர்கள், சோபனம்
[சோபனம்.]

57.

சிர்ச்சகலப்பித்திற் சங்கடமறித்து
சத்துருஸம்ஹார மகாவிலிஷ்டயும்
அச்சுச்சுமாய் மாயா சக்தியை வருத்தி
அஸூரர்கள் மோகிக்கும் ரூபமாய்
சொல்லார் மகாவிலிஷ்ட: "தோழிமையை நீ கே
துஷ்டன் பண்டாஸூரன் தர்மங்களை [ளாய்
ஒன்றையும் செய்யாமலே மோஹிப்பித்து
உபத்திரவி போ" வென்றார், சோபனம் சோ
[பனம்.]

58.

உத்தரவாலே மாலையுக் தனக்கு
ஒப்பான எட்டுத் தோழிமாருடனே
உத்தியான் வனத்திலே பண்டாஸூரன் சித்தியம்
உதயத்தில் குளிக்கும் குணத்தையால்
பச்சைக் கல்லிழைத்த களித்தட்டின் மேலே
பாடுகிறான் மாலைய விணையுடன்
பிச்சிச்செடி மேலே குயில் கூவினாற் போலே
பெண்டொடி பூட்டுஞ், சோபனம் சோபனம்.

59.

சித்தியம் வருவதுபோல் மந்திரிமாருடனே
நிரடவந்தான் பண்டாஸூரன்!
சித்திராக்ஷியான மாய்கையைக் கண்டான்
தேன்மொழியானுடை பாட்டுக் கேட்டான்
மாய்கையை அடைந்தான் பண்டாஸூரனும்
மந்திரிமார் எட்டுப் பெண்களைச் சேர்த்தார்
மாய்கையுடன் அவன் மருத்தத்தில் இருந்தான்
வாழ்வு தேவர்க் காச்ச! சோபனம் சோபனம்

60.

மாய்கையாகிய மடியில் விழுந்தான்
மறந்தான் பண்டாஸூரன் சிவபூஜையை
வருஷங்கள் அறுபதிலுயிரும் பண்டை
வாரும் கழிந்தது சிவமும் போலே
குமலாகுகன் முதலான மந்திரிமார்களும்
கூடலார் இவன்போலே மாய்கைகளை
அடித்துப்பறித்தாலும் ஆரோடிப்போனாலும்
அவனுக்குத் தெரியாது, சோபனம் சோபனம்.

61.

அந்த ஸமயத்தில் ஈராதோடிப்போய்
அமரானுக்கு கல்லி புத்தி சொல்லார்

(அஸூரன்) மந்தபுத்திகண்டு இந்தவேளைதான்
மகா தேவியை ஆராதனை செய்யுங்கள் [னில்
தேவி வந்தால் உங்கள் சங்கடங்கள் தீரும்
செய்யுங்கள் தபணைத் தாமலியாமல்
இவ்வளவு தேவர்க்கு புத்தி சொல்லவில்லா ஏகி
[னார் காரதர் சோபனம் சோபனம்.]

—()—

தேவர்கள் அம்பிகையை ஜபந்தால் தியானித்து
ஜோமதி செய்தல்

62.

தேவமுனிசொல்ல இந்திரனுடன் கூடச்
செய்கின்றார் தேவர்கள் உத்தர தபணை
சஸ்வரியை கோக்கி வருஷம் பதினாறாம்
இப்படி தேவர்கள் தபஞ்செய்கிறார்கள்!
ஆகார சித்தியை விட்டெல்லா தேவாரும்
அதிசூனமான தபலிருந்தார்.
பகவதி சஸ்வரியான் இதுவரைக்கும்
பாத்தியகந் மாகவிலிஷ்ட, சோபனம் சோபனம்.

63.

அஸூர குருஷ் தேவர் தபணைக் கண்டு
அவருடைய முத்தி கொன்றோ போனதுபோல்
விசையாய் வந்துபண்டாஸூரன் கிட்டச்சொல்லி
விண்ணங்கள்செய்யச் சொன்னான் தேவர்கட்கு!
சேதியைக் கேட்டவன் மாய்கையை விட்டு
சிம்மாணத்தில் வந்து யோஜித்தான்:
வதஞ்செய்கிறேமென்று சேனையுடனே வந்தான்
வானவர் தங்கிடம், சோபனம் சோபனம்.

64.

வந்திக்கே பார்க்கும்பொழுது தேவரைச் சுற்றி
மாய்கையாலே ஒரு கோட்டை கண்டான்
தந்திரஞ்செய்தான் கோட்டையைப் பேர்த்திடச்
சரிப்பாமலேயவன் ஓடிப்போனான்! [னில்]
கோட்டையைக் கண்டு பயத்திற்கே தேவான்
கொளான் பண்டாஸூரன் போட்டதென் தே
சாவிடாம்கமாக கமல்கரித்தம்மனை
சாணமானார் தேவர்கள், சோபனம் சோபனம்.

65.

மின்னுமத்த தேவர்கள் எல்லாருமாய்க் கூடி
புத்தியால் ஒன்று சிச்சயித்தார்கள்:
ஒன்று செய்வதின் தேவி ஜகத்திலே உண்டானால்
ஒழுவந்து கம்மை இரகசிக்கட்டும்!
இல்லையாகில் தேவான் துவாவர் தேகத்தை
வினாக்கினுக்காய்ச் சேதித்துஒழுஞ்செய்வோம்!
கல்லிக்கினி குண்டத்தில் உடம்புகளைத் தேவான்
தூக்கி ஒழுஞ்செய்தார், சோபனம் சோபனம்.

—(.)—

லலிதாம்பிகையின் அவதாரம்.

66,

கால்முதல் தோள்வரைமூஞ்செய்து தேவான்
 ஈழுத்துடன் குதிக்க ஈச்சியித்தார்கள்!
 மின்னல்லையோலே அக்கினி ருண்டத்தில்
 மின்னிக்கொண்டொரு காந்தி யுண்டாயிற்று!
 ஆசசாய்ந்துடன் தேவான் தேஜஸைக் கண்டார்கள்
 அதற்குள்ளே ஸ்ரீசக்ரத்தைக் கண்டார்
 அழகான ஸ்ரீசக்ரத்தின்மேல் லலிதா
 அம்மனவதரித்தான், சோபனம் சோபனம்.

67.

பத்மாகாந்தினால் இருபாதங்களிலும்
 பாதவரம் பில் கொலுஸுகளும்
 மும்மலம் போலே யம்மன் கிடையமுகும்பில்ல
 யானைத் துதிக்கையோல் துடையமுகும்
 செவத்த பீதாம்பரம் உடுத்த பின் தட்டும்
 சிறுத்த இடையில் ரான் மேகலையும்
 வலிதம் போன்ற தொப்புள் சின்ன உதரத்தில்
 அழகாய் மும்மடிப்புடன், சோபனம் சோபனம்.

68.

நாமரை மொட்டுப்போல் தளதளென்று இரு
 ஸ்தனங்களும் சரப்பளி முத்து ஸரம்
 கமுகினி சங்குபோல் ஈழுத்தும் ஜெல்வத்திவகை
 சட்டிய மாலகளும், காங்குடையும்,
 வரத்தினயிழைத்திட்ட வலையுக் கொலுஸு
 நாலு கையில் கணையாழி மின்ன [டன்
 வெக்கியிறம் கரும்பும் தாட்டியும் புஷ்பமும்
 காங்கு லையிலுமுண்டு, சோபனம் சோபனம்

69.

பவமும்போல் உதறும் குருக்கத்தி மொட்டுப்போல்
 பல்லுக்களின் ஒளி காத்தியலும்
 கருவிலு புஷ்பம்போல் விழியும் தாழம்பூப்போல்
 காதுகளும், வில்லதுபோலவே புருவங்களும்
 அழகாக் செண்பக மொட்டுப்போல் மூக்கும் [த்
 தும்
 புலாக்கும், கண்ணாடிபோலே கன்னங்களும்
 இருகாதிஸ் ஒலை ருண்டலம் வாளிமுதலாய்
 இவ்வுருகு சந்திரமுருகும், சோபனம் சோப
 [னம்.

70.

அர்த்த சந்திரமொர நெற்றியில் சிந்தாம்
 அதிகப்பாய் ருணங்கண்ணைபோல்
 அர்த்தசந்திரமையும் சுட்டாக்கோடியும்
 அதிலேயான கேசத்தின் மேலே

சிந்தாமணி ரத்னத்தாலே கிரீடம் விரிவிலே
 தரித்துக் கொண்டிருக்கிறு னம்மன்பாரே!
 சந்தணம் கஸ்தூரி புலுரு பூமாலையும்
 தரித்து மாதாவந்தான், சோபனம் சோபனம்.

71.

மண்டலம் பாலர்க்கன் போலம்மன்வரணமும்
 வளமுள்ள சந்திரகாந்தி சேனமும்
 கண்டவுடன் தேவியை கைகப்பிதேவர்கள்
 கனகத்தடிபோல் விழுந்து பணித்தார்கள்!
 தேவர்களுடைய தேகாணத்தைக் சண்டு
 ஸ்ரீலலிதைமெத்த இரக்கத்துடன்
 அவ்வளவு பேரையும்யிர்த்தக்கண்ணால் பார்த்து
 அங்கக்குறைகள் தீர்த்தான், சோபனம் சோப
 [னம்.

72.

ந்ரிடமான தேகத்தை அடைத்தார்கள் தேவர்கள்
 ஸ்ரீதேவியுடைய கிருபை அணுகிரகத்தால்
 அழக்கடி கமஸ்கரித்து விட்டிக் கீர்வாணர்
 அஞ்சலி பண்ணிவதுதி செய்கிறார்கள்!
 ஓம்ஹோ காராயணியே பகவதி
 உம்மைத்துதி செய்கின்றோம் அதிபுத்திரான்
 இன்றுபோல் எங்களுடைய ஆபத்தெல்லாம் தீர்
 [த்து
 என்றும் எங்களை ரகதி! சோபனம் சோபனம்.

73.

மூன்றுலகங்களையும் காங்கு வேதங்கலாயும்
 முழுதும் எல்லாம் பெற்ற மாதாநீரே
 வாணுலகமும் ஸர்வ ராஜ்யாதிகாரிகட்டும்
 வரமும் சாம்பிராஜ்யமும் கொடுப்பது நீர்
 ஏழுவகைத் தோற்றத்தின் எண்பத்து காங்குக்
 இரகதிக்கும் தாயாரும் நீரேயம்மா! [ரும்
 சாஷ்டாங்கமாக கமஸ்கரித்தோம் உயிரிட
 சாணம்புஜங்களில், சோபனம் சோபனம்.

74.

அதலத்தல ரஸாதல கவர்க்கங்களிலும்
 அம்பிகையின் தேகஸ்திரிகன் வீச
 கதையும் ஸுதாவுடன் அனகேசன் அக்னி
 ஸுநீர் கருடர் கின்னரர் சித்தர்களும்
 ஹரிபிரம் ஈசருடன் எல்லாம் உன்னுடைருபம்
 ஆராவே ஸ்தோத்திரம் செய்துமுற்றும்
 லேசம்சொன்னோம் மகிமை லெகஷக்கோடியுள்ள
 [தில்
 லலிதைக்கு கமஸ்காரம் சோபனம் சோபனம்

லலிதாம்பாள் தேவர்களுக்கு அபயம்பளித்தல்.

75.

ஸ்துதியாலே மெத்தமனல் குளிக் தீஸ்வரி
சொல்லுவன் திரும்பவும் கீர்வாணர்க்கு
இன்றுமுதல் பயத்தைத் தூவிட்டு விடுங்கள்
இந்தப் பண்டாஸூரன் நமக்குப் பஞ்சு!
அரைகிமிஷத்தில் பண்டாஸூரப் புழுவை
அக்னி எரித்தார்போல் வதைத்திடுவோம்
ஒரு வாக்கிற்குமுறுசொல் வில்லை நமக்கு!
உங்க கேட்கும்கனம், சோபன சோபனம்.

லலிதாம்பாள் கலியாணம்.

76.

அம்மணும் அவதார மானத்தையறிந்து
அப்போது பிருமமா விஷ்ணுருந்தான் வந்தார்
மும்மூர்த்திகளுடன் முனிவர்கள் கந்தர்வர்கள்.
கின்னார் கிம்புருடர் அப்ஸாஸும்;
வைரவர் கோதாபாலர் கத்தன் கணபதி
எட்டுத்திக்குப்பாலரும் சக்திகளும்
வாராகி சாமுண்டி மாதங்கி முதலேழு
மாதார்களும்வந்தார்கள், சோபனம் சோபனம்

77.

சகலரும் வந்து லலிதாதேவியுடைய
சன்னதி சீர்பி இருந்தார்கள்.
மஹா தேவியை நமஸ்காரச்செய்து விட்டு
வாழ்த்தி ஸ்துதித்திக்கொண்டு மீருந்தார்கள்.
நான்முகர் ஆக்ஞையால் தேவிக்கு மண்டபம்
உல்லசிப்பி விஸ்வ கர்மாவிலுலே
ராஜேஸ்வரிக்கு இசைத்தாப்போலே கிரகம்
கிரகாணஞ் செய்துவைத்தார், சோபனம் சோபனம்

78.

அம்மன் கிருபையாலே விஸ்வகர்மாவும்
அழகான புரங்களும் சபைகளுங்கூட
சிந்தாமணி சன்னம் பனபனென மின்ன
சிம்ஹாலனம் உண்டுபண்ணி வைத்தானே

பட்டண அமைப்பையும் அம்மன் தன் அழகை
பார்த்துப் பிரமதேவர் யோஜிக்கின்றார் : [யும்
“காட்டுக்கதிபதியான அம்மனுக்கு
நாயகர் வேண்டுகிறேன்!” சோபனம் சோபனம்,

79.

தேவிக்குக் கணவனார் ஈசர் அல்லாமல்,
ஐகத்திலேவேறே ஒருவரில்லை
அவருக்கோ ஆனால் கடலையில் இருப்பு
எலும்பும் அரவும் ஆபாணம்
சாம்பலும்புசி சடையுத்தரித்து
தகைமண்டை யோட்டையும்கையில் கொண்டு
அம்பலத்தாடினார் இவருக்குக் கணவராய்
ஆருவதெப்படிச், சோபனம் சோபனம்.

80.

இப்படிப் பிரமா மனதிலெண்ணினதை
ஈசர் அறிந்து நல் ஒளியுடனே
முப்பதுகோடி மன்மதாஹார ரூபமாய்
வேவந்தரித்த திஸுந்தாமாய்
மருட குண்டலமோடு அழகு பீதாம்பரமும்
மார்பில் சத்தனும் முத்தமாலையுடன்
மோகனவேஷம் தரித்திர்த்தப்படி தேவி
முன்னே கின்றார்களே, சோபனம் சோபனம்.

81.

கின் மலையில் அதிஸுந்தாமான
லலிதாதேவிக்கு இசைத்த அழகும்
என்றும் பதினாறு வயதக் தரித்துக்கொண்ட
டிருக்கின்ற ஈசனாக்கண்டு பிருமமா
காமேஸ்வரென்று பேருரிட்டவருக்கும்
கண்ணாட்டி லலிதேஸ்வரி தேவிக்கும்
ஆமென்றிவர்கள் இரண்டு பேருக்கும்
கல்யாணஞ் செய்யலாமென்றார்! சோபனம்
[சோபனம்,

82.

கடவுள்களருடைய ஆக்கினையால் விஸ்வ
கர்மாவும் மயனும் இருபேரும்க
கமனியமாய் ஸ்விர்ன சன்னங்களாலே
கல்யாண மண்டபம் உண்டாக்கினார்கள்.
வாழை கழுநீர் கரும்பு பூச்சாக்களும்

வாடாத மாலைகளும் சிறைத்தார்கள்
கொழுத்து பிச்சி மருக் கொடமல்லி இருவாகி
கோலஹலம் செய்தார்கள், சோபனம் சோப
[னம்.]

83.

சோடித்துக் கல்யாணத்துக்கெல்லாம் பிர்ம்மாவு
கோலந்தரோடே சம்மத்தாலே [ம்
ஒடுக்க வணக்கமாய் அம்மனைப்பார்த்து
உம்மைக் கணவருடன் பார்ப்போமென்றார்!
மாதாவும் தன்னுடை கழுத்திலிருந்தொரு
மாலைகளைக் கழுட்டி அம்பலத்தில் போட்டாள்!
காதர் காமேஸ்வரர் கழுத்திலந்தமாலை
ராஜியாய்ச் சேர்ந்தது, சோபனம் சோபனம்.

84.

சீர்வாணர் வாத்தியம் பதினெட்டு முழங்கினார்
சீர்வாணர் புஷ்ப வருஷஞ் சொரிந்தார்கள்.
ஊர்வசி முதலாக நிருத்தனஞ் செய்தான்
உடனே கல்யாண வேஷம் தரித்தான்
நசரும் தேவியும் மாலைபிட்டார்கள்
இருவரும் இருந்துபின் தன்னாஞ்சல் ஆட
வாஸுதேவராலே உலமையவனைத்தானா
வார்க்க சொன்னார் பிர்மாவும், சோபனம் சோ
[பனம்.]

85.

பத்மாஸனர் சொல்லால் கல்ல முகூர்த்தத்தில்
பரிமளிக்கும் தேவசபைகூடுவே
பத்தியுடன் கூட விஷ்ணு காமேஸ்வரருக்கு
பத்தியாய் மதுவர்க்கத்தான் கொடுத்தார்
காமேஸ்வரருக்கு லலிதேஸ்வரியை
கன்னிகாதானம் செய்தார் ஸ்ரீஹரிஷ்டனுவும்
காமேஸ்வரரும் திருமங்கலயதானம்
கட்டினார் லலிதைக்கு சோபனம் சோபனம்.

86.

மெய்யால் ஹோமஞ்செய்து பாணிக்கணஞ்செ
கீலகண்டர் அம்மனை அம்மிவற்றினார் [ய்து
மெய்யாக அன்னியை மூன்றழங்குந்றி

முக்கண்ணர் பொரியினால் ஹோமஞ்செய்தார்,
காமேஸ்வரரும் லலிதேஸ்வரியைத்தான்
கல்யாணஞ்செய்திருத்தார் ஸுகமாக!
பூமிமுதல் மூன்று லோகத்தவர்களும்
புகழ்ந்தார்கள் அகஸ்தியமே! சோபனம் சோப
[னம்.]

87.

காமேஸ்வரருக்கும் காமேஸ்வரிக்கும்
கரும்பு வில்லுக்களைக்கொடுத்தார் பிர்மா!
பூமீசர் விஷ்ணுகொடுத்தாராடனே
புஷ்பபாணங்களை இருபெருக்கும்!
வருணன் கொடுத்தான் பாசம் வில்வகர்மா
வாழ்த்திக்கொடுத்தான் இரண்டு தூட்டிகளை
உங்காமல்லைகளைக் கனி வாபுய்க்கொடுத்தான்
ஒளியான அஸ்திரத்தை சோபனம் சோபனம்.

88.

அவாவாலேயான அஸ்திரங்களை
அம்பிகை முன்வைத்தார் அமரர்களுல்லாம்
கல்யாணம் ஆனபின் ஸாம்பிராஜ்யஅபிஷேகம்
காமேஸ்வரருக்கும் காமேஸ்வரிக்கும்
பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்தார்கள் தேவர்களைப்
பரிபாலனஞ்செய்து இரகழிக்கவே [லாம்
பட்டணப் பேஷைத்துக்கு புஷ்பவிமானத்தை
பத்மாஸனர் செய்தார், சோபனம் சோபனம்.

89.

பதினெட்டு வாத்தியம் மத்தனம் தானம்
பாட்டும் புல்லாங்குழல் கேளிக்கையும்
மதகாலை குதிரையும் கொடியாலவட்டமும்
வரிசையாக முனிவரும் ஸ்தோத்திரிக்க
சோடித்து அம்மனையும் காமேஸ்வரரையும்
கோஷித்து விமானத்திலேத்திவைத்து
கோஷமாத்தெருவீதி வரும்போது ஹோத்தி
கோதைதயர்செய்தார்கள், சோபனம் சோபனம்.

(இன்னும் வரும்.)

ஆர். எஸ். கப்பலகட்டி அம்மாந்.